Nr. 10. Warszawa, dnia 15 sierpnia 1931 r. **Rok XIV.**

DZIENNIK URZĘDOWY

MINISTERSTWA SPRAW WEWNĘTRZNYCH

Prenumerata roczna 12 zł. **Cena egzemplarza 1 zł.**

Adres Redakcji: Ministerstwo Spraw Wewnętrznych, ul. Nowy Świat 69, Wydział Org. Prawny Tel. 220-20.

Adres Administracji: Komisarjat Rządu, ul. Senatorska Nr. 12. Telef. 696-87.

TREŚĆ:

I.

Przedruki z Dziennika Ustaw R. P.

z 3 sierpnia Nr. 66 Rok 1931

Poz. 546. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 2 lipca 1931 r. o stanowisku wojewodów i starostów jako przedstawicieli Rządu.

Na podstawie art. 9, 14, 65, 66, 77, 86, 125 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 19 stycznia 1928 r. o organizacji i zakresie działania władz administracji ogólnej (Dz. U. R. P. Nr. 11, poz. 86) zarządza się co następuje.

Postanowienia ogólne.

§ 1. Wojewodowie, Komisarz Rządu m. st. Warszawy, starostowie powiatowi oraz starostowie grodzcy miast: Białegostoku, Częstochowy, Lublina, Łodzi, Sosnowca, Wilna, Bydgoszczy, Inowrocławia, Gniezna, Grudziądza i Torunia względnie właściwi starostowie powiatowi pełniący funkcje starostów grodzkich, są na obszarze ich okręgów administracyjnych przedstawicielami Rządu i z tego tytułu sprawują funkcje przekazane im rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 19 stycznia 1928 r. o organizacji i zakresie działania władz administracji ogólnej (Dz. U. R. P. Nr. 11, poz. 86), niniejszem rozporządzeniem, oraz innemi przepisami prawnemi, lub specjalnie zlecone przez Rząd.

§ 2. Uprawnienia o których mowa w § 1 są uprawnieniami przywiązanemi ściśle do stanowiska i przysługują osobiście wojewodom, Komisarzowi Rządu m. st. Warszawy i starostom — względnie urzędnikom, którzy pełnią te funkcje.

Za urzędników pełniących funkcje wojewody (Komisarza Rządu, starosty) należy uważać:

a) wicewojewodę (wicekomisarza Rządu, zastępcę starosty), w wypadkach gdy wojewoda (Komisarz Rządu, starosta) nie pełni obowiązków służbowych,

b) urzędnika, któremu pełnienie obowiązków wojewody (Komisarza Rządu, starosty) zostało czasowo poruczone.

§ 3. Wicewojewoda (wicekomisarz Rządu) wchodzi w uprawnienie wojewody (Komisarza Rządu) stosownie do pktu a) § 2 w razie, gdy wojewoda (Komisarz Rządu):

a) znajduje się poza terenem województwa (m. st. Warszawy),

b) nie pełni obowiązków z powodu urlopu lub choroby.

Jeżeli wojewoda opuszcza miejsce, w którem znajduje się siedziba województwa, nie opuszczając jednak terenu województwa i nie przestając pełnić obowiązków urzędowych, wicewojewoda zastępuje go służbowo w kierownictwie urzędem wojewódzkim, nie wchodzi jednak w jego uprawnienia jako przedstawiciel Rządu.

Analogiczne postanowienia odnoszą się w granicach powiatu do zastępcy starosty, wyznaczonego przez wojewodę.

W wypadku, gdy wicewojewoda (wicekomisarz Rządu, zastępca starosty) nie może pełnić powyższych obowiązków, przechodzą one na urzędników, którzy ich w myśl obowiązujących przepisów zastępują.

Rozdział I.

Funkcje reprezentacyjne.

§ 4. Urzędnicy, o których mowa w § 1 niniejszego rozporządzenia mają z wyjątkami niżej określonemi, obowiązek i prawo wyłącznego reprezentowania Rządu przy uroczystych wystąpieniach, w szczególności w obchodach świąt państwowych i narodowych, uroczystych świąt religijnych i innych uroczystościach o charakterze ogólnym, jako też w innych stosunkach oficjalnych.

Prezydenta Rzeczypospolitej reprezentują oni na podstawie osobnego upoważnienia.

Prezes Rady Ministrów wydaje przepisy szczegółowe normujące postępowanie i etykietę podczas uroczystych obchodów i w innych stosunkach oficjalnych.

Ministrowie: Spraw Wewnętrznych i Wojskowych określają sposób reprezentowania Rządu przez wojewodów, Komisarza Rządu i starostów na uroczystościach odbywających się z udziałem oddziałów wojskowych oraz oddziałów przysposobienia wojskowego.

§ 5. Prezes Rady Ministrów lub zastępujący go Minister mają z urzędu uprawnienia reprezentantów Rządu na całym obszarze Rzeczypospolitej, ilekroć występują w charakterze urzędowym.

Jeżeli w uroczystości lub w innem wystąpieniu oficjalnem (§ 4 ust. 1) nie bierze udziału Prezes Rady Ministrów lub zastępujący go minister, lecz inny minister, przysługują mu z urzędu uprawnienia reprezentanta Rządu, o ile występuje w charakterze urzędowym.

Między kilku ministrami równocześnie obecnymi, uprawnienia reprezentacyjne dzieli się stosownie do porozumienia albo zarządzenia Prezesa Rady Ministrów lub ministra go zastępującego.

Nadto reprezentantem Rządu może być na podstawie specjalnego upoważnienia Prezesa Rady Ministrów lub zastępującego go ministra:

a) na uroczystościach, odbywających się na terenie województwa urzędnik władz centralnych co najmniej w czwartym stopniu służbowym.

b) na uroczystościach odbywających się na terenie powiatu, o ile nie bierze w nich udziału wojewoda — urzędnik co najmniej w szóstym stopniu służbowym.

§ 6. Jeżeli w uroczystości, odbywającej się na terenie województwa, bierze udział jedna z osób wymienionych w § 5 ust. 1, 2 i ust. 3 lit. a), wówczas osobie tej służy pierwszeństwo reprezentowania Rządu.

To samo ma zastosowanie do uroczystości odbywającej się na terenie powiatu, z tą różnicą, że o ile w uroczystości nie bierze udziału wojewoda, wówczas pierwszeństwo reprezentowania Rządu służy również osobom wymienionym w § 5 ust. 3 lit. b).

Obecność innych osób urzędowych niewymienionych w § 5, nie odbiera wojewodzie (Komisarzowi Rządu) lub staroście prawa pierwszeństwa do reprezentowania Rządu.

§ 7. Urzędnik władzy centralnej wizytujący (lustrujący) władze administracji ogólnej, lub urzędnik władzy II-ej instancji wizytujący władze powiatowe nie ma z tego tytułu charakteru reprezentanta Rządu i odnośny kierownik władzy admininistracji ogólnej, podlegając merytorycznie zarządzeniom wydanym przez tego urzędnika w granicach jego uprawnień, nie traci na czas jego obecności przysługującego mu prawa pierwszeństwa reprezentowania Rządu.

§ 8. Przepisy zawarte w §§ 4 — 7 odnoszą się do wystąpień uroczystych o charakterze ogólnym.

W uroczystościach specjalnych, związanych z zadaniami poszczególnych działów zarządu państwowego (np. poświęcenie szkoły, sądu, otwarcie mostu, święto górnicze i t. p.), reprezentuje Rząd z urzędu właściwy minister, który może delegować urzędnika (sędziego, prokuratora), zawiadamiając równocześnie o delegacji właściwego wojewodę (Komisarza Rządu) względnie, jeśli chodzi o uroczystości na obszarze powiatu, starostę.

Rozdział II.

Uzgadnianie działalności całej administracji państwowej ze stanowiska ogólnej polityki Rządu.

§ 9. Urzędnicy, o których mowa w § 1 niniejszego rozporządzenia mają, z ograniczeniami wynikającemi z art. 22 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 19 stycznia 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 11, poz. 86), obowiązek i prawo uzgadniania działalności całej administracji państwowej w ich okręgu administracyjnym w myśl zasadniczej linji działalności Rządu.

W tym celu urzędnicy ci mają obowiązek i prawo:

a) informować się u wszystkich władz urzędów, organów i zakładów państwowych co do zasad, jakiemi one w działalności swojej zamierzają się kierować,

b) komunikować im swoje zapatrywania pod tym względem,

c) zapraszać naczelników władz i urzędów — niezależnie od zebrań perjodycznych (§ 22) — na specjalne konferencje, celem ustalenia zasadniczych linij działalności;

d) w razie wątpliwości lub niemożności uzgodnienia, komunikować się w tych sprawach bezpośrednio z właściwymi ministrami celem spowodowania wydania przez nich wiążących dyrektyw.

Uprawnienia wojewodów (Komisarza Rządu), o których mowa w niniejszym paragrafie, odnoszą się do władz i urzędów, podlegających bezpośrednio władzom centralnym — a za ich pośrednictwem do władz i urzędów niższych instancyj.

Uprawnienia starostów odnoszą się tylko do władz, urzędów i zakładów mających siedzibę na obszarze powiatu, a niepodlegających bezpośrednio władzom centralnym. Uprawnienie, o którem mowa w punkcie d) starostom nie przysługuje; w takim wypadku starostowie przedkładają sprawę właściwemu wojewodzie.

§ 10. Naczelnicy wszystkich władz i urzędów państwowych podlegających bezpośrednio władzom centralnym z ograniczeniami wynikającemi z art. 21, 22 i 23 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 19 stycznia 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 11, poz. 86) i art. 1 ustawy z dnia 21 lutego 1930 r. (Dz. U. R. P. Nr. 17, poz. 124) są obowiązani uzgadniać z wojewodą (Komisarzem Rządu):

a) projekty swoich zarządzeń natury ogólnej;

b) projekty takich zarządzeń, które mają szczególne znaczenie dla polityki Rządu na obszarze województwa.

Za zarządzenia natury ogólnej należy uważać:

1) zarządzenia, które obowiązują całą ludność województwa, ludność pewnego zwartego terytorjum albo pewną grupę ludności (gospodarczą, zawodową, wyznaniową i t. p.);

2) zarządzenia, które nakładają obowiązki na władze administracji ogólnej, na władze i organa samorządowe oraz na organa policji państwowej;

3) zarządzenia, które zmieniają organizację władz i urzędów na terenie województwa, albo postępowanie tych urzędów w sposób dotyczący bezpośrednio interesów ludności województwa.

Zarządzeniami natury ogólnej w rozumieniu niniejszego paragrafu nie są zarządzenia poszczególnych urzędów oparte wyłącznie na podstawie zawodowej wiedzy fachowej.

Za zarządzenia, które mają szczególne znaczenie dla polityki Rządu na obszarze województwa, należy uważać między innemi:

1) zarządzenia do organów podwładnych, ustalające zasadniczy program i ogólne dyrektywy ich działalności;

2) zarządzenia, które dotyczą ogólnych zagadnień politycznych, wyznaniowych lub narodowościowych;

3) ważniejsze zarządzenia, mające znaczenie ze stanowiska interesów gospodarczych ludności, zwłaszcza dotyczące samorządu terytorjalnego, aprowizacji ludności, zasad rozkładu ciężarów i świadczeń gospodarczych, względnie udzielania ulg i specjalnej pomocy ludności.

W razie wątpliwości wynikających z konkretnych wypadków co do zastosowania przepisów niniejszego paragrafu decyduje właściwy minister w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych.

§ 11. Projekty zarządzeń o których mowa w § 10, mogą być uzgadniane z wojewodą (Komisarzem Rządu) przez zgłoszenie projektu na piśmie, lub też w drodze bezpośredniego porozumienia się naczelnika danej władzy z wojewodą (Komisarzem Rządu).

Brak odpowiedzi wojewody (Komisarza Rządu) w ciągu dni siedmiu na projekt zgłoszony na piśmie może być uważany jako niepodniesienie zastrzeżeń.

Władze i urzędy, których okręgi obejmują dwa lub więcej województw (m. st. Warszawę), uzgadniają swoje zarządzenia, o których mowa w § 10 z reguły z tymi wojewodami (Komisarzem Rządu), którzy są w danej sprawie zainteresowani. W wypadku niecierpiącym zwłoki uzgodnienie następuje z tym wojewodą (Komisarzem Rządu), w którego okręgu znajduje się siedziba urzędowa danej władzy, przyczem inni zainteresowani wojewodowie zostają równocześnie o projektowanem zarządzeniu zawiadomieni.

§ 12. Postanowienia § 10 i 11 dotyczą wyłącznie zarządzeń władz i urzędów podlegających bezpośrednio władzom centralnym. Jako zarządzenia własne tych władz należy rozumieć zarządzenia wydane z ich własnej inicjatywy oraz w granicach ich zakresu działania.

Pod postanowienia § 10 nie podpadają zatem takie zarządzenia władz wymienionych w ustępie poprzednim, które one wydają jako zarządzenia wykonawcze bądź na podstawie ogólnego zarządzenia właściwej władzy naczelnej (centralnej), bądź w wykonaniu osobnego specjalnego polecenia otrzymanego od właściwego ministra.

§ 13. W sprawach, o których mowa w § 10, 11 i 12 wojewoda (Komisarz Rządu) ma prawo występować wobec właściwej władzy podległej bezpośrednio władzy centralnej z inicjatywą wydania przez nią zarządzenia.

Inicjatywa może być podana do wiadomości w drodze bezpośredniego porozumienia się z odnośnym naczelnikiem władzy lub też na piśmie.

W razie wystąpienia wojewody (Komisarza Rządu) z inicjatywą na piśmie naczelnik właściwej władzy obowiązany jest w terminie siedmiodniowym zawiadomić wojewodę (Komisarza Rządu) o zajętem stanowisku.

Dalsze postępowanie określają przepisy ustępu trzeciego art. 11 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 19 stycznia 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 11, poz. 86).

§ 14. W wypadkach żądania wyjaśnień (art. 12 w związku z art. 21, 22 i 23 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 19 stycznia 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 11, poz. 86) od naczelników władz, urzędów i zakładów państwowych, położonych na obszarze województwa, wojewoda (Komisarz Rządu) zwraca się bezpośrednio do naczelnika danej instytucji.

Naczelnik władzy, urzędu czy zakładu obowiązany jest udzielić żądanych wyjaśnień, przedstawiając stan sprawy będący przedmiotem zapytania, a na żądanie udzielić również do przejrzenia potrzebnych dokumentów i dowodów, o ile specjalne postanowienia ustawowe nie uwalniają go od tego obowiązku, lub o ile to nie będzie przeszkodą w normalnym biegu urzędowania; w tym ostatnim wypadku naczelnik właściwej władzy uzgodni z wojewodą termin, w jakim odnośnych dokumentów i dowodów wojewodzie do przejrzenia udzieli.

Na żądanie wyjaśnień wyrażone pisemnie, naczelnik właściwej władzy (urzędu, zakładu) obowiązany jest odpowiedzieć w ciągu dni siedmiu.

Wojewoda (Komisarz Rządu) zwraca się w sprawach, o których mowa w niniejszym paragrafie tylko do władz i urzędów podlegających bezpośrednio władzom centralnym.

§ 15. W przewidzianych w ust. 2 art. 12 w związku z art. 21, 22 i 23 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 19 stycznia 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 11, poz. 86) — i z uwzględnieniem art. 1 ustawy z dnia 21 lutego 1930 r. (Dz. U. R. P. Nr. 17, poz. 124) wypadkach, w których wojewoda (Komisarz Rządu) dokonywa osobistego wglądu w tok spraw danych instytucyj, naczelnicy tych instytucyj obowiązani są bezzwłocznie umożliwić mu to w zakresie, w jakim wojewoda (Komisarz Rządu) uzna to za potrzebne.

O każdem skorzystaniu z uprawnień, o których mowa w ustępie pierwszym niniejszego paragrafu, wojewoda (Komisarz Rządu) zawiadamia niezwłocznie właściwego Ministra, załączając uzasadnienie swego zarządzenia i sprawozdanie o wynikach wglądu.

Komisarzowi Rządu m. st. Warszawy nie przysługują w żadnym wypadku w stosunku do władz i urzędów centralnych uprawnienia, o których mowa w §§ 14 i 15 niniejszego rozporządzenia.

§ 16. Wszystkie podlegające bezpośrednio władzom centralnym władze i urzędy, z którymi współdziałają kolegjalne organa administracyjne (rady, komisje komitety i t. p.), z wyjątkami wynikającemi z art. 14 ustęp czwarty, 21, 22 i 23 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 19 stycznia 1928 r. (Dz.U.R.P. Nr. 11, poz. 86) i z uwzględnieniem art. 1 ustawy z dnia 21 lutego 1930 r. (Dz. U. R. P. Nr. 17, poz. 124) obowiązane są podawać zawczasu do wiadomości wojewody terminy posiedzeń tych organów i projektowany porządek obrad. Wojewoda jest uprawniony w wypadkach, w których zamierza osobiście wziąć udział w posiedzeniu, zgłosić żądanie wstawienia na porządek dzienny obrad pewnych spraw o znaczeniu ogólnem.

Sposób i formę zawiadomień wynikających z niniejszego paragrafu ustala wojewoda w porozumieniu z przewodniczącym odnośnego kolegjum.

§ 17. W razie objęcia przez wojewodę przewodnictwa obrad, przewodniczący organu kolegjalnego ustępuje mu wszystkie swoje prawa i obowiązki, biorąc nadal udział w posiedzeniu w charakterze członka kolegjum, o ile nim jest według obowiązujących w tym względzie przepisów — w przeciwnym razie tylko z głosem doradczym.

Jeżeli organ kolegjalny obraduje nad zagadnieniami dotyczącemi terytorjum kilku województw, to w obradach takiego organu mogą wziąć udział wszyscy właściwi wojewodowie. Prawo objęcia przewodnictwa służy w takim wypadku wojewodzie tego województwa, na którego obszarze ma miejsce posiedzenie organu kolegjalnego. Prawo to wojewoda miejscowy ustąpić może wojewodzie bezpośrednio zainteresowanemu w toczących się obradach kolegjum; wojewoda, o ile nie obejmuje przewodnictwa obrad, uczestniczy w zebraniu z głosem doradczym.

Postanowienia §§ 16 i 17 odnoszą się analogicznie do Komisarza Rządu i do obszaru m. st. Warszawy.

§ 18. Wojewoda za zgodą Ministra Spraw Wewnętrznych może przekazywać do odwołania poszczególnym starostom wymienionym w § 1 niniejszego rozporządzenia analogiczne uprawnienia jak omówione w §§ 10—17 z wyjątkiem ustępu drugiego § 14 i z wyjątkiem § 15, bądź w części, bądź w całości i tylko w odniesieniu do równorzędnych władz, urzędów i zakładów (kolegjalnych ciał administracyjnych), niepodlegających bezpośrednio władzom centralnym, a posiadających siedzibę na obszarze danego powiatu i w upoważnieniu wojewody szczegółowo wymienionych.

W wypadku takiego przekazania uprawnień, o którem wojewoda obowiązany jest bezzwłocznie powiadomić zainteresowanych naczelników władz podlegających bezpośrednio władzom centralnym, starosta wchodzi w prawa i obowiązki wojewody określone w §§ 10—17 z wyjątkiem ustępu drugiego § 14 i z wyjątkiem § 15, w granicach udzielonych mu przez wojewodę pełnomocnictw, właściwi naczelnicy instytucyj nie podlegających bezpośrednio władzom centralnym we wszelkie obowiązki określone w tych paragrafach dla naczelników władz i urzędów, którzy bezpośrednio władzom centralnym podlegają, a wojewoda i naczelnicy instytucyj podlegających bezpośrednio władzom centralnym — w uprawnieniu władz centralnych.

§ 19. Za zarządzenia, których dotyczy przepis art. 20 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 19 stycznia 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 11, poz. 86) uważa się, o ile Rada

Ministrów w uchwale swojej inaczej nie postanowi, zarządzenia władz centralnych względnie władz bezpośrednio im podległych o charakterze określonym w § 10 niniejszego rozporządzenia. Wojewoda może stosownie do uznanej przezeń potrzeby powyższy zakres swoich uprawnień ograniczyć zarówno do niektórych kategoryj tych zarządzeń, jak do niektórych części województwa, jak wreszcie co do czasu trwania tych uprawnień (na czas przezeń określony lub do odwołania), zawiadamiając o tem równocześnie zainteresowane władze i urzędy.

W wypadku powzięcia przez Radę Ministrów na podstawie art. 20 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 19 stycznia 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 11, poz. 86), żadne zarządzenie, o którem mowa w ustepie pierwszym, nie może być wprowadzone w życie na obszarze województwa bez wiedzy wojewody.

W tym celu:

a) władze naczelne (centralne) tego rodzaju zarządzenia wydawane władzom i urzędom im podległym komunikują równocześnie w odpisie wojewodzie;

b) naczelnicy władz i urzędów podlegających bezpośrednio władzom centralnym, obowiązani są komunikować wojewodzie (Komisarzowi Rządu) treść swoich własnych zarządzeń w trybie i zakresie uzgodnionym z wojewodą.

§ 20. Jeżeli wojewoda w ciągu trzech dni od otrzymania zawiadomienia o zarządzeniach władz centralnych, bądź bezpośrednio im podległych (§ 19 pkt. a) i b) nie zażąda wstrzymania ich wykonania, zarządzenia mogą być wprowadzone w życie; w sprawach nie cierpiących zwłoki, na co właściwe władze w każdym poszczególnym wypadku zwrócą uwagę wojewody, winien wojewoda zająć bezzwłocznie stanowisko.

Żądanie wstrzymania wykonania zarządzeń władzy centralnej wojewoda komunikuje tej władzy, zawiadamiając o tem równocześnie właściwą władzę lokalną, która do czasu wydania ostatecznej decyzji przez władzę centralną obowiązaną jest nie wprowadzać w życie zarządzenia.

Żądanie wstrzymania wykonania zarządzenia własnego władzy podlegającej bezpośrednio władzy centralnej, wojewoda komunikuje bezpośrednio naczelnikowi tej władzy, który obowiązany jest bezzwłocznie wstrzymać wykonanie zakwestjonowanego zarządzenia.

O ile nie dojdzie do uzgodnienia poglądów między wojewodą a właściwym naczelnikiem władzy, przedkładają oni w tym względzie sprawozdania właściwemu ministrowi, który decyduje ostatecznie.

§ 21. Odnośnie do zarządzeń, które w chwili, kiedy Rada Ministrów udzieli poszczególnym wojewodom upoważnienia przewidzianego w art. 20 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 19 stycznia 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 11, poz. 86) są już wprowadzone w życie, wojewoda może zażądać całkowitego lub częściowego wstrzymania dalszego ich wykonywania.

Żądanie to wojewoda skierowuje do naczelnika właściwej władzy lokalnej, który zależnie od tego, czy chodzi o jego własne zarządzenie, czy zarządzenie władzy centralnej, bądź uzgadnia sprawę bezpośrednio z wojewodą, bądź przedkłada do decyzji właściwemu ministrowi.

W obu wypadkach ma on jednak obowiązek wskutek żądania wojewody wstrzymać wykonanie zarządzenia.

§ 22. Regulamin zebrań perjodycznych naczelników władz i urzędów państwowych podlegających bezpośrednio władzom centralnym (art. 13 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 19 stycznia 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 11, poz. 86) powinien opierać się na następujących zasadach:

1) zebrania perjodyczne mają na celu koordynowanie działalności wszystkich władz i urzędów państwowych, działających na terenie województwa w sprawach, które wymagają jednolitego postępowania.

2) przedmiotem obrad zebrań perjodycznych może być w szczególności omawianie zadań administracji państwowej i samorządowej na obszarze województwa, wzajemne informowanie się urzędów o ich działalności i zamierzeniach na przyszłość, uzgadnianie stanowiska w sprawach interesujących kilka władz lub urzędów, usuwanie rozbieżności zarządzeń i postępowania władz drugiej i pierwszej instancji oraz ustalanie zasad postępowania na podstawie poczynionych spostrzeżeń, rozpatrywanie wątpliwości kompetencyjnych, wprowadzanie ułatwień i uproszczeń we wzajemnych stosunkach, ujmowanie wynikających z potrzeb lokalnych wniosków do władz centralnych i rozpatrywanie wszelkich innych spraw z zakresu administracji, poddanych zebraniu do rozważenia przez wojewodę;

3) sprawy osobowe, a w szczególności sprawy o których mowa w art. 11, 16, 17 i 19 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dn. 19 stycznia 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 11, poz. 86) nie mogą być przedmiotem obrad zebrań perjodycznych;

4) zebranie zwołuje wojewoda; zasadniczo zebrania odbywają się dwa razy do roku w pierwszym i trzecim kwartale; wojewoda może zwołać nadzwyczajne zebranie z własnej inicjatywy lub na wniosek osób uprawnionych do udziału w zebraniach;

5) porządek dzienny zebrań ustala wojewoda; członkowie zebrań zgłaszają swoje wnioski co do porządku dziennego na rece wojewody; wojewoda zawiadamia osoby uprawnione do udziału w zebraniach o terminie obrad i o porządku dziennym; na wniosek lub za zgodą uczestników zebrań wojewoda może wprowadzać na zebranie perjodyczne dla udzielenia ze-

branym informacyj osoby nieuprawnione do stałego w nich udziału;

6) zebraniom przewodniczy wojewoda; obrady zebrań są poufne; na zebraniach nie zapadają formalne uchwały, wyniki obrad ujmuje się w formę oświadczeń uczestników, bądź w formie uzgodnionych zapatrywań i wytycznych postępowania, bądź wreszcie w formie uzgodnionych wniosków do władz centralnych; obrady zebrań są protokółowane przez wyznaczonego urzędnika urzędu wojewódzkiego; oryginały protokółów przechowuje się w Urzędzie Wojewódzkim, odpisy protokółów przesyła wojewoda wszystkim członkom zebrań;

7) przedkładanie władzom centralnym wniosków wynikających z obrad zebrań perjodycznych należy do właściwego naczelnika władzy lub urzędu.

Postanowienia niniejszego paragrafu odnoszą się z odpowiedniemi zmianami do powiatowych zebrań perjodycznych.

§ 23. W wojewódzkich zebraniach perjodycznych biorą udział na zaproszenie wojewody, wyliczeni w załączniku Nr. 1 naczelnicy władz, urzędów i instytucyj państwowych; prezesi sądów i prokuratorzy w razie niemożności wzięcia osobistego udziału w powyższych zebraniach delegują sędziów i prokuratorów urzędujących w miejscu siedziby wojewody.

Analogicznie w zebraniach powiatowych mają obowiązek brać udział osoby wyliczone w zał. Nr. 2 zaproszone przez starostę.

Jeżeli na obszar województwa (powiatu) rozciąga się działalność więcej niż jednego naczelnika takiej samej władzy lub urzędu — to do udziału w zebraniach perjodycznych uprawnieni są wszyscy ci naczelnicy. Jeżeli zaś działalność naczelnika władzy lub urzędu rozciąga się na teren więcej niż jednego województwa (powiatu), to naczelnik taki uprawniony jest do udziału w zebraniach perjodycznych wszystkich tych województw (powiatów), których teren wchodzi w zakres jego działania.

Przepisy § 19 do 23 odnoszą się analogicznie do Komisarza Rządu m. st. Warszawy.

Rozdział III.

Nadzór nad sprawami osobowemi funkcjonarjuszów państwowych.

§ 24. Opinji wojewody o osobach, które mają być przyjęte do służby państwowej na podstawie przepisów ustawy o państwowej służbie cywilnej (art. 15 i 17 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 19 stycznia 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 11, poz. 86) zasięga władza centralna względnie lokalna, od której zależy przyjęcie funkcjonarjusza na służbę w drodze zgłoszenia wojewodzie danych o kandydacie na piśmie (wzór zał. Nr. 3).

Wojewoda obowiązany jest udzielić odpowiedzi w ciągu miesiąca od chwili otrzymania zapytania. Brak odpowiedzi w tym terminie uważa się za niepodniesienie zastrzeżeń.

O ile wojewoda sprzeciwia się przyjęciu kandydata, winien to umotywować.

Tryb postępowania przewidziany w poprzednich ustępach ma analogiczne zastosowanie, o ile chodzi o sprawę nadania charakteru funkcjonarjusza stałego osobie podlegającej przepisom o państwowej służbie cywilnej.

§ 25. Władza wyznaczająca funkcjonarjusza na stanowisko kierownicze lub samoistne zgłasza celem uzyskania opinji wojewody (art. 16 i 17 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 19 stycznia 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 11, poz. 86) dane o kandydacie na piśmie (wzór zał. Nr. 4).

Stanowiska samoistne i kierownicze podaje zał. Nr. 5.

Minister Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z właściwym ministrem może w miarę potrzeby uzupełniać powyższy wykaz.

W wypadkach, gdy stanowisko kierownicze obejmuje działalność rozciągającą się na obszar wchodzący w skład dwóch lub więcej województw, właściwym dla wyrażenia opinji jest wojewoda tego województwa, na którego obszarze znajduje się siedziba urzędu, który ma być obsadzony.

Wojewoda obowiązany jest udzielić opinji w ciągu 14-tu dni.

Brak opinji w powyższym terminie uważa się za niepodniesienie zastrzeżeń.

O ile wojewoda sprzeciwia się wyznaczeniu funkcjonarjusza na dane stanowisko, decyduje właściwy minister; władza lokalna, która zamierza mimo negatywnej opinji wojewody, przedłożyć wniosek o wyznaczenie danego funkcjonarjusza do decyzji właściwej władzy naczelnej (ministra) — obowiązana jest powiadomić o tem równocześnie wojewodę.

Jeżeli ze względu na potrzebę utrzymania ciągłości w urzędowaniu poszczególnej władzy (urzędu, instytucji), okaże się konieczność natychmiastowego powierzenia funkcyj kierowniczych względnie samoistnych—wyznaczenie do tych funkcyj może być dokonane tymczasowo przez właściwą władzę bez uprzedniego zasięgnięcia opinji wojewody, jednak pod warunkiem równoczesnego zawiadomienia go o wydanem zarządzeniu.

Dalsze postępowanie normują ustępy 5, 6 i 7 niniejszego paragrafu.

§ 26. Wojewoda występuje z wnioskiem o usunięcie lub przeniesienie funkcjonarjusza (art. 18 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 19 stycznia 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 11, poz. 86) do tej władzy państwowej bezpośrednio podlegającej władzy centralnej, której dany funkcjonarjusz podlega; wniosek taki powinien być przesłany na piśmie wraz z umotywowaniem.

Władza, do której wojewoda skierował wniosek, obowiązana jest go rozpatrzeć bezzwłocznie i najdalej w ciągu 30 dni powiadomić wojewodę, czy opinję jego podziela, czy też nie podziela opinji wojewody i sprawę przedkłada do decyzji właściwego ministra.

§ 27. Uprawnienia wojewody wynikające z §§ 24 — 26 nie odnoszą się do administracji wojskowej oraz do sędziów i wszystkich funkcjonarjuszów wymiaru sprawiedliwości i więziennictwa, jako też do administracji oświecenia publicznego.

§ 28. Władza, zamierzająca wystąpić z wnioskiem o odznaczenie obywatela polskiego orderem, krzyżem lub medalem, obowiązana jest zasięgnąć uprzednio opinji właściwego wojewody tak co do istotnych zasług kandydata, nieskazitelności jego charakteru, jak również co do rodzaju i stopnia odznaczenia.

W tym celu wniosek o odznaczenie, sporządzony w formie przepisanej dla przedstawiania tego rodzaju wniosków, zanim zostanie skierowany do władzy powołanej do wydania decyzji, przesyła się wojewodzie z dołączeniem danych o kandydacie, analogicznych do określonych w załączniku Nr. 3 — jeżeli odznaczonym ma być obywatel nie pozostający w stosunku służbowym do Państwa, względnie w załączniku Nr. 4 — jeżeli kandydat do odznaczenia jest funkcjonarjuszem państwowym.

Wojewoda opinję swoją wpisuje do właściwej rubryki formularza wniosku, lub też wyraża opinję w specjalnem piśmie, które powinno być załączone do wniosku przy przedstawianiu go władzy powołanej do wydania decyzji.

Wojewoda obowiązany jest udzielić opinji w przeciągu miesiąca od chwili otrzymania wniosku.

Opinja wojewody nie jest wymagana przy odznaczeniach funkcjonarjuszów władz centralnych, przy odznaczeniach za zasługi wojskowe oraz przy przyznawaniu odznak o charakterze pamiątkowym.

W wypadkach, w których chodzi o odznaczenie osób wojskowych za zasługi wyłącznie cywilne, opinja wojewody dotyczy tylko skwalifikowania istotnych zasług kandydata.

§ 29. Niezależnie od postanowień wynikających z §§ 24—28 wojewoda jest uprawniony komunikować naczelnikom wszelkich władz, urzędów i zakładów państwowych podległych bezpośrednio władzom centralnym, a o ile chodzi o osoby tych naczelników — właściwym ministrom, swoje spostrzeżenia dotyczące wszystkich funkcjonarjuszów państwowych na obszarze województwa ze stanowiska interesów bezpieczeństwa Państwa oraz porządku i spokoju publicznego.

§ 30. Przepisy §§ 24—28 odnoszą się do Komisarza Rządu m. st. Warszawy z tem, że odnośne uprawnienia nie służą mu odnośnie do państwowych władz i urzędów centralnych oraz ich funkcjonarjuszów.

Uprawnienia wojewodów, o których mowa w § 29 nie mogą być przekazywane starostom.

Rozdział IV.

Uzgadnianie działalności administracji cywilnej z potrzebami obrony Państwa.

§ 31. Wojewoda jest powołany do czuwania nad należytem uwzględnieniem interesów obrony Państwa przez wszystkie działy administracji całego województwa i jest wobec tych interesów reprezentantem wszystkich cywilnych władz państwowych i samorządowych, działających na obszarze województwa.

W związku z tem wojewoda jest uprawniony:

a) występować wobec każdej właściwej władzy (ustęp 1) z inicjatywą wydania przez nią zarządzenia, któreby było potrzebne ze względu na interesy obrony Państwa;

b) żądać od wszystkich władz przedkładania mu projektów zarządzeń, które mają istotne znaczenie dla interesów obrony Państwa;

c) żądać od naczelników wszystkich władz, urzędów i zakładów wyjaśnień dotyczących spraw związanych z interesami obrony Państwa;

d) wglądać w szczegóły organizacji władz i urzędów państwowych i występować do właściwej władzy z inicjatywą dokonania zmian organizacji, jakich wymagają interesy obrony Państwa.

Uprawnienia wojewody, o których mowa w punktach b), c) i d), nie dotyczą władz i spraw, wymienionych w art. 21, 22 i 23 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 19 stycznia 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 11, poz. 86).

W wypadku korzystania przez wojewodę z uprawnień przyznanych mu niniejszym paragrafem, mają odpowiednie zastosowanie przepisy §§ 10—15 niniejszego rozporządzenia.

§ 32. W sprawach, o których mowa w § 31 wojewoda jest uprawniony zwracać się do wszelkich władz wojskowych nie wyłączając centralnych.

Władze wojskowe są obowiązane komunikować się z wojewodą w sprawach ogólnego znaczenia dotyczących współdziałania administracji cywilnej i czynników społecznych w sprawach obrony Państwa, przysposobienia wojskowego i opieki nad żołnierzem, w których wojewoda wystąpił z inicjatywą,

§ 33. Wojewoda uzgadnia działalność czynników społecznych w akcji przygotowania obrony Państwa, przysposobienia wojskowego oraz opieki nad żołnierzem z działalnością administracji państwowej i samorządowej w tym zakresie. Kierownicy wszystkich cywilnych władz, urzędów i instytucyj państwowych, działających na obszarze województwa, obowiązani są po-

wiadomić wojewodę o wszystkich poczynaniach tych władz i urzędów, zmierzających do inicjowania i organizowania czynnika społecznego w stosunku do tych zagadnień.

Wojewoda może wglądać w działalność wszystkich cywilnych władz, urzędów i instytucyj odnoszącą się do tych zagadnień; naczelnicy tych władz, urzędów i instytucyj obowiązani są umożliwić wojewodzie wykonanie tego uprawnienia w takim zakresie, w jakim wojewoda uzna to za potrzebne.

§ 34. Udzielanie pomocy materjalnej ze strony władz państwowych czynnikom społecznym prowadzącym akcję przygotowania obrony Państwa lub opieki nad żołnierzem, nie może nastąpić bez zasięgnięcia opinji wojewody.

Wojewodzie przysługuje prawo kontroli działalności instytucyj społecznych korzystających z takiego poparcia i prawo zgłaszania w tym względzie wniosków do właściwych czynników.

Postanowienie to nie odnosi się do akcji władz państwowych prowadzących wychowanie fizyczne lub przysposobienie wojskowe.

§ 35. Celem zapewnienia należytego uwzględnienia przez dowództwa i zarządy wojskowe interesów gospodarczych województwa i jego mieszkańców, wojewoda jest uprawniony.

a) zasięgać w miarę potrzeby u władz wojskowych informacyj co do potrzeb gospodarczych formacyj wojskowych, załogujących na obszarze województwa;

b) udzielać władzom wojskowym informacyj, odnośnie do konjunktury i źródeł zaspokojenia potrzeb na terenie zainteresowanego województwa ze szczególnem uwzględnieniem producentów względnie organizacyj społecznych i spółdzielczych.

W wypadku, w którym w związku z działalnością formacyj wojskowych, zachodzi potrzeba uzgodnienia wzajemnych interesów wojska i administracji względnie ludności cywilnej — wojewoda może wystąpić z inicjatywą sposobu załatwienia tych spraw.

§ 36. Postanowienia art. 31—35 odnoszą się analogicznie do Komisarza Rządu m. st. Warszawy.

Wojewodowie za zgodą Ministra Spraw Wewnętrznych mogą wszystkie lub niektóre uprawnienia przewidziane w art. 31—35 przekazywać poszczególnym starostom wymienionym w § 1 niniejszego rozporządzenia.

Ministrowie Spraw Wewnętrznych i Spraw Wojskowych określają bliżej sposób stosowania tych przepisów przez starostów i starostów grodzkich oraz odpowiednie organa wojskowe.

Przepisy końcowe.

§ 37. Jako władze lokalne w rozumieniu rozporządzenia niniejszego uważać należy władze podległe bezpośrednio i pośrednio władzom centralnym.

§ 38. Przepisy niniejszego rozporządzenia dotyczące starostów odnoszą się również do starosty morskiego oraz do Komisarza Rządu w Gdyni.

Rozporządzenie niniejsze nie narusza w niczem postanowień rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 19 marca 1928 r. w sprawie powiatów miejskich (Dz. U. R. P. Nr. 45, poz. 426).

Osobne rozporządzenie ustali w jakim zakresie postanowienia art. 10—26 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 19 stycznia 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 11, poz. 86) mają mieć zastosowanie do prezydentów miast wymienionych w § 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 19 marca 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 45, poz. 426).

§ 39. Uprawnienia wynikające z postanowień rozdziałów II, III i IV niniejszego rozporządzenia służą Komisarzowi Rządu m. st. Warszawy odnośnie administracji reform rolnych tylko w sprawach dotyczących objektów położonych w granicach m. st. Warszawy.

W odniesieniu do władz górniczych za zarządzenie ogólne w rozumieniu § 10 niniejszego rozporządzenia poczytuje się tylko takie zarządzenia tych władz, któremi nałożono obowiązki na władze administracji ogólnej lub policję państwową.

W wypadkach przewidzianych w §§ 14 i 15 niniejszego rozporządzenia władze górnicze są obowiązane do udzielania dokumentów i dowodów do przejrzenia jedynie w urzędzie.

Przepis § 33 ust. 2 niniejszego rozporządzenia nie odnosi się do przedsiębiorstwa państwowego „Polska Poczta, Telegraf i Telefon".

Ilekroć rozporządzenie niniejsze mówi o dowódcach okręgów korpusów należy na terenie województwa pomorskiego rozumieć również dowódcę floty.

§ 40. Wykonanie niniejszego rozporządzenia porucza się Ministrowi Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z zainteresowanymi ministrami, wykonanie zaś § 4 ustępu 3 Prezesowi Rady Ministrów.

Minister Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z zainteresowanymi ministrami będzie uprawniony zmieniać i uzupełniać załączniki Nr. 1 do 5 niniejszego rozporządzenia.

§ 41. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Załącznik Nr. 1 do rozporządzenia Rady Ministrów z dn. 2 lipca 1931 r. (poz. 546).

Lista naczelników władz i urzędów uczestniczących w wojewódzkich zebraniach perjodycznych.

W dziale:

Komunikacji

1) Dyrektor Kolei Państwowych

Poczt i Telegrafów

2) Prezes Dyrekcji Poczt i Telegrafów

Pracy i Opieki Społecznej

3) Dyrektor okręgowego urzędu ubezpieczeń
4) Okręgowy inspektor pracy

Przemysłu i Handlu

5) Dyrektor wyższego urzędu górniczego
6) Dyrektor urzędu morskiego w Gdyni
7) Naczelnik urzędu probierczego
8) Naczelnik okręgu legalizacji narzędzi mierniczych

Reform Rolnych

9) Prezes okręgowego urzędu ziemskiego

Robót Publicznych

10) Dyrektor dróg wodnych

Rolnictwa

11) Dyrektor lasów panstwowych

Sprawiedliwości

12) Prezes sądu apelacyjnego pod warunkiem uzyskania zezwolenia Ministra Sprawiedliwości
13) Prokurator sądu apelacyjnego

Spraw Wewnętrznych

14) Prezes wojewódzkiego sądu administracyjnego w województwach poznańskiem i pomorskiem

Skarbowym

15) Prezes Izby Skarbowej
16) Prezes dyrekcji ceł
17) Okręgowy inspektor straży granicznej.

Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego

18) Kurator Okręgu Szkolnego.

Spraw Wojskowych

19) Dowódcy okręgów Korpusu pod warunkiem uzyskania zezwolenia Ministra Spraw Wojskowych.

Załącznik Nr. 2 do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 2 lipca 1931 roku (poz. 546).

Lista naczelników władz i urzędów uczestniczących w powiatowych zebraniach perjodycznych.

W dziale:

Komunikacji

1) Naczelnicy Oddziałów Dyrekcyj Okręgowych Kolei Państwowych lub ci kierownicy urzędów kolejowych, których do udziału w zebraniach perjodycznych odbywanych w danym powiecie wyznaczy Dyrektor Kolei Państwowych.

Poczt i Telegrafów

2) Naczelnicy urzędów pocztowo-telegraficznych, których do udziału w zebraniach perjodycznych odbywających się w danym powiecie, wyznaczy prezes dyrekcji poczt i telegrafów.

Pracy i Opieki Społecznej

3) Obwodowy inspektor pracy

Przemysłu i Handlu

4) Naczelnik okręgowego urzędu górniczego
5) Naczelnik morskiego urzędu rybackiego w Gdyni
6) Kapitan portu
7) Kierownik miejscowego urzędu miar

Reform Rolnych

8) Kierownik powiatowego urzędu ziemskiego

Robót Publicznych

9) Kierownik Zarządu dróg wodnych

Rolnictwa

10) Nadleśniczy

Sprawiedliwości

11) Prezes sądu okręgowego pod warunkiem uzyskania zezwolenia Ministra Sprawiedliwości.
12) Prokurator sądu okręgowego
13) Naczelnik więzienia
14) Dyrektor zakładu wychowawczo-poprawczego

Skarbowym

15) Kierownik urzędu skarbowego podatków i opłat skarbowych
16) Kierownik urzędu skarbowego akcyz i monopolów państwowych
17) Kierownik urzędu opłat stemplowych

18) Naczelnik kasy skarbowej
19) Kierownik urzędu celnego
20) Kierownik urzędu katastralnego w województwie lwowskiem, krakowskiem, pomorskiem, poznańskiem, stanisławowskiem i tarnopolskiem

Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego

21) Inspektor szkolny

Spraw Wojskowych

22) Komendanci P. K. U i garnizonów pod warunkiem uzyskania zezwolenia dowódcy okręgu korpusu.

Załącznik Nr 3 do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 2 lipca 1931 roku (poz. 546).

Wzór pisma do wojewody z zapytaniem o opinję o kandydacie.

Do
Pana Wojewody
w

Zawiadamiam Pana Wojewodę, iż zamierzam przyjąć na służbę państwową (nadać charakter funkcjonarjusza stałego) w ....
(nazwa urzędu lub
....
instytucji w której kandydat ma być zatrudniony po przyjęciu do służby)
p. ....
(imię i nazwisko kandydata)
zamieszkałego w (adres) ....
w charakterze ....

W związku z tem powołując się na art. 15 i 17 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 19 stycznia 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 11, poz. 86) i § 24 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 2 lipca 1931 roku (Dz. U. R. P. Nr. 66, poz. 546) proszę Pana Wojewodę o wyrażenie opinji o powyższym kandydacie.

....
(podpis naczelnika władzy od której zależy przyjęcie funkcjonarjusza na służbę)

Dane o kandydacie

....
(imię i nazwisko)

....
(dokładny adres)

data i miejsce urodzenia ....
imiona rodziców i nazwisko rodowe matki ....
....
obywatelstwo ....
narodowość ....
wyznanie ....
stan rodzinny ....
imię i nazwisko rodowe żony ....
wyciąg z życiorysu podający: a) miejsca pobytu, w których kandydat spędził więcej niż 6 miesięcy, b) nazwy szkół, które kandydat ukończył, c) służbę w wojsku polskiem względnie polskich formacjach ochotniczych, d) miejsce poprzedniej służby (publicznej lub prywatnej) kandydata, wraz z adresami pracodawców.

Załącznik Nr. 4 do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 2 lipca 1931 roku (poz. 546).

Wypełnić dla każdego kandydata osobno.

Wzór pisma do wojewody o opinję w sprawie wyznaczenia na stanowisko samoistne lub kierownicze.

Do
Pana Wojewody
w ....

Zawiadamiam Pana Wojewodę, że zamierzam mianować na stanowisko (poruczyć obowiązki) ....
(nazwa stanowiska, które ma być obsadzone)
p. .... zajmującego obecnie stanowisko ....
(nazwa i siedziba urzędu, w którym pełni służbę).

W związku z tem powołując się na art. 16 i 17 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 19 stycznia 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 11, poz. 86) i na § 25 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 2 lipca 1931 r. (Dz. U. R. P. Nr. 66, poz. 546) proszę Pana Wojewodę o wyrażenie opinji.

....
(podpis naczelnika władzy, do której należy wyznaczenie na dane stanowisko kierownicze lub samoistne)

Dane o kandydacie na stanowisko samoistne (kierownicze)

....
(imię, nazwisko i charakter służbowy)

....
(obecne miejsce służby względnie adres)

data i miejsce przyjęcia do służby państwowej
....
....
wyciąg ze stanu służby, podający miejsca służby, w których kandydat pracował dłużej jak 6 miesięcy.

Załącznik Nr. 5 do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 2 lipca 1931 r. (poz. 546).

Wykaz stanowisk samoistnych i kierowniczych (do § 25).

Dział:

Komunikacji

1) Naczelnik Wydziału Dyrekcji Okręgowej Kolei Państwowych i jego zastępca

2) Kontroler wydziałowy służby wykonawczej
3) Naczelnik Oddziału Dyrekcji Okręgowej Kolei Państwowych i jego zastępca
4) Naczelnik warsztatów kol. i jego zastępca
5) Naczelnik parowozowni i jego zastępca
6) Zawiadowca stacji.

Poczt i Telegrafów

7) Naczelnik Zarządu Technicznego Telegrafów i Telefonów
8) Naczelnik urzędu pocztowego, telegraficznego lub pocztowo-telegraficznego
9) Kierownik agencji pocztowej, telegraficznej lub pocztowo-telegraficznej

Pracy i Opieki Społecznej

10) Obwodowy inspektor pracy
11) Kierownik ekspozytury lub etapu urzędu emigracyjnego

Przemysłu i Handlu

12) Naczelnik okręgowego urzędu górniczego
13) Kierownik miejscowego urzędu miar
14) Kapitan portu

Reform Rolnych

15) Kierownik powiatowego urzędu ziemskiego

Robót Publicznych

16) Kierownik zarządu dróg wodnych

Rolnictwa

17) Nadleśniczy
18) Kierownik państwowego zakładu chowu koni

Skarbowy

19) Naczelnik Wydziału w izbie skarbowej względnie dyrekcji ceł
20) Kierownik Oddziału w izbie skarbowej względnie dyrekcji ceł
21) Kierownik urzędu skarbowego podatków i opłat skarbowych
22) Kierownik urzędu skarbowego akcyz i monopolów państwowych
23) Kierownik urzędu opłat stemplowych
24) Naczelnik kasy skarbowej
25) Kierownik urzędu celnego
26) Kierownik urzędu katastralnego w województwie lwowskiem, krakowskiem, pomorskiem, poznańskiem, stanisławowskiem i tarnopolskiem

Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego

27) Kierownik archiwum państwowego.

Poz. 547. Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 8 czerwca 1931 r. o zmianie granic gmin wiejskich Kąty i Grodzisk w powiecie bielskim, woj. białostockiem.

Poz. 548. Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 8 czerwca 1931 r. o zniesieniu gmin wiejskich Kobyłczyna i Sechna w powiecie limanowskim, województwie krakowskiem.

Poz. 549. Rozporzadzenie Ministra Spraw Wewnętzznych z dnia 10 czerwca 1931 r. o zmianie granic gmin wiejskich Kurniki i Iwanczany w powiecie zbaraskim, województwie tarnopolskiem.

Poz. 550. **Rozporządzenie Naczelnego Nadzwyczajnego Komisarza do Spraw Walki z Epidemjami z dnia 19 czerwca 1931 r. o rozciągnięciu mocy obowiązującej rozporządzenia z dn. 10 czerwca 1921 r. w przedmiocie utrzymania porządku w domach na dziedzińcach, chodnikach i jezdniach w gminach miejskich na niektóre osady.**

Na zasadzie art. 2 i 3 punkt. c) ustawy z dnia 14 lipca 1920 r. o utworzeniu urzędu Naczelnego Nadzwyczajnego Komisarza do walki z epidemjami grożącemi państwu klęską powszechną (Dz. U. R. P. Nr. 61, poz. 388) oraz w związku z rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 12 marca 1931 r. o powołaniu urzędu naczelnego Nadzwyczajnego Komisarza do walki z epidemjami (Dz. U. R. P. Nr. 26, poz. 155) zarządzam co następuje:

§ 1. Moc obowiązującą rozporządzenia Naczelnego Nadzwyczajnego Komisarza do spraw walki z epidemjami z dnia 10 czerwca 1921 r. w przedmiocie utrzymania porządku w domach na dziedzińcach, chodnikach i jezdniach w gminach miejskich (Dz. U. R. P. Nr. 55, poz. 346), rozciąga się na osady wymienione w załączniku do niniejszego rosporządzenia, należące do gmin wiejskich lub stanowiące samodzielne gminy wiejskie, a mające przez sposób zabudowania się oraz skupienia ludności wyraźny charakter gmin miejskich.

§ 2. Uchyla się moc obowiązującą rozporządzenia Naczelnego Nadzwyczajnego Komisarza do spraw walki z epidemjami z dnia 19 lipca 1924 r. w przedmiocie utrzymania porządku w domach na dziedzińcach, chodnikach i jezdniach w gminach miejskich (Dz. U. R. P. Nr. 70 poz. 679).

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Załącznik do rozporządzenia Naczelnego Nadzwyczajnego Komisarza do spraw walki z epidemjami z dnia 19 czerwca 1931 r. (poz. 550).

WYKAZ

miejscowości, na które rozciąga się moc obowiązującą rozporządzenia Naczelnego Nadzwyczajnego Komisarza do spraw walki z epidemjami z dnia 10 czerwca 1921 r. w przedmiocie utrzymania porządku w domach na dziedzińcach, chodnikach i jezdniach w gminach miejskich (Dz. U. R. P. Nr. 55. poz. 346):

I. Województwo Warszawskie.

1. pow. błoński — Wiskitki, Brwinów, Milanówek, Nadarzyn, Leszno, Komarów, Podkowa-Leśna,
2. „ gostyniński — Sanniki, Kiernozia, os. Osmolin, os. Soczewka,
3. „ grójecki — Tarczyn,
4. „ kutnowski — Dąbrowice, Łanięta, Strzelce, Dobrzelin,
5. „ lipnowski — Kikoł, Lubicz, Skempe,
6. „ łowicki — Bielawy, Łyszkowice, Sobota, Kiernozia, Bolimów,
7. „ makowski — Krasnosielc,
8. „ mińsko-mazowiecki — Stanisławów, Latowicz, Mrozy, Kołbiel, Cegłów, Dobre, Siennica,
9. „ mławski — Szreńsk,
10. „ nieszawski — Osięciny, Piotrków-Kujawski, Dobre, Służewo,
11. „ płocki — Bodzanów, Drobin, Bielsk, Staroźreby,
12. „ płoński — Baboszewo, Sarbiewo, Czerwińsk, Nowe Miasto, Sochocin,
13. „ przasnyski — os. Janowo, Dzierzgowo, Bodzanowo,
14. „ radzymiński — Kobyłka, Jadów, Kamieńczyk, Urle, Tłuszcz,
15. „ rawsko-mazowiecki — Kaczka, Inowłódz.
16. „ rypiński — Ostrowite, Skrwilno,
17. „ sierpecki — Bieżuń,
18. „ warszawski — Chylice, Henryków, Jabłonna, Jeziorna, Falenica, Karczew, Konstancin, Łomianki, Marki, Miłosna, Okuniew, Pomiechówek, Rembertów, Skolimów, Świder, Piastów, Legjonowo, Włochy, Wawer, Anin, Międzylesie, Radość, Pyry, Michalin, Józefów, Choszczówka, Buchnik, Nieporęt, Ołtarzew, Ząbki, Zielonka, Wesoła, Wola-Grzybowska, Sulejówek, Cechówka, Miłosna Stara, Skruda, Celestynów, Płudy.

II. Województwo Łódzkie.

1. pow. brzeziński — Głowno, Jeżów, Ujazd, Będków, Koluszki, Rogów, Cichorajka, Warchałów, Borówka, Osiny, Gałkówek, Andrespol, Żakowice Stare, Żakowice Nowe, Różyca, Będzelin, Rogów stacja, Kiełbasa,
2. „ kaliski — Opatówek, Koźminek, Listków, Godziesze, Borysławice, Chocz, Ceków, Iwanowice, Rożdżały, Krzyżówki, Ogrody, Rypinek, Stare Miasto, Zawodzie, Tyniec, Pólko, fol. Majków, Chrusty, Chmielnik, Winiary, Szczypiorno, Nosków, Zagorzynek, Piwonice, Piwonice kolonja, Wolice, Zbiersk,
3. „ kolski — Sompolno, Izbica, Babiak, Brdów, Grzegorzew, Brudzew
4. „ koniński — Gosławice,
5. „ łaski — Dłutów, Widawa, Szczerców, Lutomiersk, Górka Pabjanicka, Zelów,
6. „ łęczycki — Leśmierz, Piątek, Poddębice, Grabów, Porzęczew,
7. „ łódzki — Rzgów, Langówek, Helenówek, Radogoszcz, Kały, Kały A. B., Chojny, Cyganka, Nowe-Złotno, Retkinia, Stare-Rokice, Place-Stoki, Andrzejów,
8. „ piotrkowski — Sulejów, Bełchatów, Kamieńsk, Rosprza, Srocko, Wolborz, Gorzkowice, Grocholice, Kleszczów,
9. „ radomszczański — Brzeźnica, Koniecpol, Pajęczno, Sulmierzyce, Pławno, Gidle,
10. „ sieradzki — Burzenin,
11. „ słupecki — Ciążeń, Lądek, Grodziec, Skulsk, Wilczyn, Kazimierz Biskupi,
12. „ turecki — moc obowiązująca rozporządzenia rozciąga się na cały powiat,
13. „ wieluński — Działoszyn, Lututów, Osyaków, Bugaj, Bolesławiec,

III. Województwo Kieleckie.

1. pow. będziński — Czeladź, Strzemieszyce Wielkie, Ząbkowice, Gołonóg, Porąbka, Niemce, Grodziec, Zagórze, Niwka, Kazimierz,
2. „ częstochowski — Mstów, Przyrów, Janów, Olsztyn,
3. „ iłżecki — Wąchock, Lipsko, Sienno, Solec, Kazanów, Ciepielów,
4. „ jędrzejowski — Wodzisław, Sobków, Małogoszcz, Oksa,
5. „ kielecki — Bodzentyn, Suchedniów, Słupia Nowa,
6. „ konecki — Gowarczów, Radoszyce,
7. „ kozienicki — Głowaczów, Gniewoszów, Granica, Zagożdżon, Magnuszew,
8. „ miechowski — Książ Wielki, Brzesko Nowe, Charsznica, Luborzyca-Baran,
9. „ olkuski — Pilica, Skała, Sławków, Wolbrom, Żarnowiec, Bolesław, Ogrodzieniec,
10. „ opatowski — Ożarów, Łagów, Iwaniska, Kunów, Chmielów,
11. „ opoczyński — Drzewica, Gielniów, Białaczów, Klwów, Odrzywół, Przysucha, Żarnów,
12. „ pińczowski — Wiślica, Koszyce,
13. „ radomski — Białobrzegi, Przytyk, Skaryszew, Wyśmierzyce, Jedlińsk,
14. „ sandomierski — Klimontów, Koprzywnica, Połaniec, Osiek, Bogorja,
15. „ włoszczowski — Secemin, Kurzelów, Lelów,
16. „ zawierciański — Żarki, Myszków, Koziegłowy, Łazy, Siewierz,

IV. Województwo Lubelskie.

1. pow. bialski — Kodeń, Łomazy, Piszczac, Rossosz, Sławatycze,
2. „ biłgorajski — Józefów, Krzeszów, Tarnogród, Frampol, Goraj,
3. „ chełmski — Pawłów, Rejowiec, Siedliszcze, Sawin, Świerże, Wojsławice os. Cyców,
4. „ garwoliński — Maciejowice, Łaskorzew, Osieck, Parysów, Ryki, Sobienie-Jeziory, Sobolew, Stężyca,
5. „ hrubieszowski — Grabowiec, Horodło, Uchanie, Kryłów,
6. „ janowski — Annopol, Modliborzyce, Urzędów, Zaklików, Zakrzówek,
7. „ krasnostawski — Izbica, Gorzków, Kraśniczyn, Tarnogóra, Turobin, Żółkiewka,
8. „ konstantynowski — Konstantynów, Sarnaki,
9. „ lubelski — Bełżyce, Bychawa, Biskupiec, Chodel, Głusk, Piaski, Puchaczów, Niedrzwica Duża, Niedrzwica Mała, Trawniki, Milejów, Sławinek, Czechów, Helenów, parc. Sachsa, wieś i kolonja Dziesiąta,
10. „ lubartowski — Czemierniki, Firlej, Kamionka, Michów,
11. „ łukowski — Adamów, Łysobyki, Serokomla,
12. „ puławski — Baranów, Bobrowniki, Irena, Józefów, Kazimierz, Końskowola, Kurów, Markuszew, Opole, Wąwolnica, twierdza i stacja Dęblin,
13. „ radzyński — Komarówka, Wohyń,
14. „ siedlecki — Mokobody, Mordy,
15. „ sokołowski — Kossów, Sterdyń,
16. „ tomaszewski — Jarczów, Komorów, Łaszczów, Tyszowce,
17. „ węgrowski — Liw, Miedzna, Stoczek, Sadowne,
18. „ włodawski — Sosnowica, Wisznice, os. Sławatycze.

V. Województwo Białostockie.

1. pow. augustowski — Lipsk, Raczki, Sopoćkinie, Sztabin,
2. „ białostocki — Gródek, Jasionówka, Michałów, Trzcianny,
3. „ bielski — moc obowiązująca rozciąga się na cały powiat,
4. „ grodzieński — Jeziory, Łunna, W. Brzostowica, os. Porzecze, os. Wołpa,
5. „ kolneński — Jedwabno,
6. „ łomżyński — Nowogród, Rutki, Śniadowo, Wizna,
7. „ ostrołęcki — Czerwin, Gaworowo, Myszyniec, st. kol. Ostrołęka,
8. „ ostrowski — Andrzejewo, Brańszczyk, Czyżew, Długosiodło, Małkinia, Nur, Poręby, Zaręby, Kościel, Wąsewo,
9. „ sokólski — Janów, Kuźnica, Sidra, Suchowola,
10. „ suwalski — Filipów, Pińsk, Wiżajny, Sejny, Przerośl,
11. „ szczuczyński — Radziłów, Wąsosz,
12. „ wołkowyski — Izabelin, Łysków, Mścibów, Nowy Dwór, Pieski, Porozów, Roś, Jałówka, Krzemienica, Międzyrzecze, Podorosk, Zelwa,
13. „ wysoko-mazowiecki — Ciechanowiec, Łapy.

VI. Województwo Wileńskie.

1. pow. brasławski — Brasław, Druja, Widze,
2. „ dziśnieński — Hermanowicze, Hołubicze, Królewszczyzna, Łużki, Plisa, Prozoroki, Szarkowszczyzna,
3. „ mołodecki — Gródek, Kraśne,
4. „ oszmiański — Holszany, Dziewieniszki, Krewo, Soły,
5. „ postawski — Postawy, Duniłowicze,
6. „ święciański — Dukszty, Hoduciszki, Ignalino,
7. „ wilejski — Budsław, Dołhinów, Ilja, Krzywicze, Kurzeniec,
8. „ wileńsko-trocki — Landwarów, Niemenczyn, Michaliszki, Olkieniki.

VII. Województwo Nowogródzkie.

1. pow. baranowicki — Lachowicze, Nowa Mysz, Stołowicze, Swojatycze, Połoneczka, Horodyszcz, Mołczadź Krzywoszyn, Niedźwiedzice.
2. „ lidzki — Ejszyszki, Żołudek, Iwje, Lipniszki, Werenów, Raduń, Bielica, Brzozówka,
3. „ nieświeski — Mir, Horodziej, Snow, Siniawka, Hrycewicze, Kleck, Łań,
4. „ nowogrodzki — Horodyszcze, Turzec, Wsielub, Zdzięciół, Lubcza, Korelicze, Dworzec, Nowojelnia, Niehniewicze,
5. „ słonimski — Byteń, Dereczyn, Zdzięciół,
6. „ stołpecki — Nowy Swierzeń, Rubierzewicze, Mir, Kamień, Wołma, Połoneczka, Turzec, Ostryna, Wasiliszki, Różanka, Nowy Dwór, Sobakińce, Kamionka, Derewno, os. Skrzybowce, Iwieniec, wieś Pierszaje,
7. „ szczuczyński — Szczuczyn, Żołudek,
8. „ wołożyński — Traby, Wiszniew, Iwje, Lipniszki, Wołma, Iwieniec, Kamionka, Pierszaje, Wołożyn, Bakszty, Naliboki, Zabrzezie.

VIII. Województwo Poleskie.

1. pow. brzeski — Małoryta, Tomaszówka, Otoki, Czernawczyce, Domaczewo,
2. „ łuniniecki — Mikaszewicze, Hancewicze, Łachwa, Lenin, Kożangródek,
3. „ drohiczyński — Drohiczyn, Chomsk, Janów, Motol,
4. „ kobryński — Antopol, Dywin, Żabinka,
5. „ koszyrski — Kamień Koszyrski, Lubieszów,
6. „ kosowski — Telechany, Iwacewicze, Święta Wola,
7. „ piński — Serniki, Pohost-Zahorodzki,
8. „ sarneński — Klesów, Rafałówka, Wysock, Włodzimierzec,
9. „ stoliński — Horodno.

IX. Województwo Wołyńskie.

1. pow. dubieński — Demidówka, Kozin, Młynów, Wołkowyje, Werba,
2. „ horochowski — Łokacze, Oździutycze, Drużkopol,
3. „ kostopolski — Deraźne, Stepan, Ludwipol,
4. „ kowelski — Ratno, Mielnica, Maciejów, Maniewicze, Turzysk,
5. „ krzemieniecki — Wiśniowiec, Szumsk, Katerburg, Łanowce, Białozórka, Wyszogródek, Poczajów,
6. „ rówieński — Aleksandrja, Hoszcza, Klewań, Tuczyn, Międzyrzec,
7. „ łucki — Kołki, Zofjówka, Torczyn., Czartorysk, Kiwerce, Sienkiewiczówka, Sokół, os. Czartorysk,
8. „ zdołbunowski — Mizocz,
9. „ włodzimierski — os. Poryck.

X. Województwo Krakowskie.

1. pow. bialski — Witkowice, Stracanka, Bystra, Buczkowice, Kamarowice, Kozy, Szczyrk,
2. „ bocheński — Kłaj, Lipnica-murowana, Trzciana, Łapanów, Rajbrat,
3. „ brzeski — Czchów, Radłów, Szczurowa, Zakuczyn,
4. „ chrzanowski — Alwernia, Trzebinia,

5. pow. dąbrowski — Szczucin,
6. „ gorlicki — Glinik-marjampolski, Rzepiennik strzyżewski,
7. „ grybowski — Bobowa,
8. „ jasielski — Dembowiec, Kołaczyce, Ołpiny, Osiek, Żmigród,
9. „ krakowski — Kocmyrzów, Borek Fałęcki, Czernichów, Liszki, Zabierzów, Prądnik Czerwony, Prokocim, Swoszowice uzdr.,
10. „ limanowski — Mszana-Dolna, Tymbork,
11. „ makowski — Zawoja, Rabka uzdr.,
12. „ mielecki — Przecław, Borowa, Rzochów,
13. „ myślenicki — Sułkowice, Wiśniowa,
14. „ nowosądecki — Łacko, Rybio, Łabawa, Tyncz, Jazowsko, Krynica wieś, Żegiestów wieś,
15. „ nowotarski — Krościenko, Poronin, Bukowina, Jabłonka, Frydman, Białka, Szczawnica uzdr.,
16. „ oświęcimski — Brzezinka,
17. „ żywiecki — Zabłocie, Sporysz, Isep, Milówka, Rajcza, Jeleśnia,
18. „ ropczycki — Wielopole Skrzyńskie, Przedmieście Sędziszawskie,
19. „ tarnowski — Ryglice, Mościce,
20. „ wadowicki — Zembrzyce,
21. „ wielicki — Gdów.

XI. Województwo Lwowskie.

1. pow. bobrecki — Brzozdowce, Mikołajów, Wybranówka, Strzeliska Nowe,
2. „ brzozowski — Dynów, Jasienica rosielna,
3. „ dobromilski — Bircza, Nowe miasto, Robotycze,
4. „ kolbuszowski — Majdan, Raniżów,
5. „ krośnieński — Iwonicz, Jedlicze, Korczyna,
6. „ liski — Baligród, Cisna, Lutowiska, Wola miechowa,
7. „ lubaczowski — Oleszyce, Narol,
8. „ łańcucki — Gillershof, Siedlanka, Żołynia,
9. „ mościcki — Husaków, Krukienice,
10. „ przemyski — Dubiecko,
11. „ rawski — Nagierów, Lubycza królewska,
12. „ sanocki — Bukowsko, Jaćmierz, Mrzygłód, Zarszyn, Posada Olchowska, Tyrawa Wołowska,
13. „ sokalski — Waręż, Krystynopol, Tartaków,
14. „ starosamborski — Felsztyn,
15. „ strzyżowski — Czudec, Frysztak, Niebylec.

XII. Województwo Stanisławowskie.

1. pow. bohorodczański — Łysiec, Sołotwina, Bohorodczany,
2. „ doliński — Dolin, Bolechów, Różniatów, Perehińsko, Czernelica, Obertyn,
3. „ horodeński — Horodenka,
4. „ kałuski — Kałusz, Wojniłów,
5. „ kołomyjski — Kołomyja, Peczeniżyn, Gwoździec, Jabłonów,
6. „ kosowski — Kosów, Kuty, Żabie, Rożnów,
7. „ nadwórniański — Nadwórna, Delatyn, Jeremcze uzdr., Łańczyn, Mikuliczyn, Worochta uzdr.,
8. „ rohatyński — Rohatyn, Bursztyn, Bołszowce, Bukaczowce, Stratyn miasto,
9. „ skolski — Skole, Synowódzki wyżne,
10. „ śniatyński — Śniatyn, Zabłotów,
11. „ stanisławowski — Stanisławów, Halicz, Jezupol, Marjampol,
12. „ stryjski — Stryj, Morsztyn,
13. „ tłumacki — Tłumacz, Tyśmienica, Chodzimierz,
14. „ turczański — Turka, Borynia, Rozłucz,
15. „ żydaczowski — Żydaczów, Mikołajów n Dn., Rozdół, Żurawno.

XIII. Województwo Tarnopolskie.

1. pow. borszczowski — Jezierzany, Mielnica, Korolówka,
2. „ brodzki — Podkamień,
3. „ brzeżański — Narajów,

4.	pow. buczacki	— Potok Złoty, Uście Zielone, Koropiec,
5.	„ kopyczyniecki	— Chorostków, Probieżna,
6.	„ podhajecki	— Wiśniowczyk, Złotniki,
7.	„ przemyślański	— Dunajów, Swirz,
8.	„ radziechowski	— Chołojów, Stojanów, Szczurowice, Toporów, Witków nowy,
9.	„ tarnopolski	— Kozłów,
10.	„ trembowelski	— Janów, Strusów,
11.	„ zaleszczycki	— Tłuste, Uścieczko,
12.	„ zborowski	— Jezierna.

---

5 sierpnia Nr. 67 Rok 1931

Poz. 551. Rozporządzenie Ministra Robót Publicznych z dnia 23 maja 1931 r. ustalające zasady sporządzania projektów technicznych, wymaganych do uzyskania pozwoleń w sprawach wodnych *).

Na podstawie art. 191 ust. 2 ustawy wodnej z dnia 19 września 1922 r. (Dz. U. R. P. z 1928 r. Nr. 62, poz. 574) postanawiam co następuje:

Część pierwsza.

POSTANOWIENIA OGÓLNE.

Forma i treść projektu.

§ 1. Projekty techniczne, dołączane do podań o pozwolenie w sprawach wodnych, należy sporządzać na zasadach niniejszego rozporządzenia, stosując zasadniczo postanowienia ogólne tego rozporządzenia, o ile danej kwestji dla odnośnego projektu nie normują postanowienia poszczególne niniejszego rozporządzenia lub inne specjalne przepisy.

Projekt powinien zasadniczo składać się z opisu technicznego, wykazu nieruchomości i praw, planów sytuacyjnych przekrojów podłużnych i poprzecznych tudzież z planów budowli wodnych.

Wszystkie części projektu powinny być sporządzone zasadniczo w dwóch egzemplarzach, z których jeden jest przeznaczony dla zbioru map księgi wodnej, drugi dla przedsiębiorcy. Wszystkie części projektu powinny być zaopatrzone w datę ich sporządzenia i podpisane przez autora i osobę starającą się o uzyskanie pozwolenia (przedsiębiorcę).

Plany i rysunki powinny być sporządzane na trwałym papierze rysunkowym, podklejonym płótnem albo na kalce płóciennej, w podziałce (skali, odmiarce) tak obranej, aby umożliwiała jasny pogląd na projekt. Obraną podziałkę, jak również objaśnienie znaków, należy uwidocznić na planach, a na planach sytuacyjnych należy naoto podać kierunek południka (północ-południe).

*) W wyjątkach.

Format i znakowanie planów powinny odpowiadać zasadniczo normom przyjętym przez Polski Komitet Normalizacyjny. Plany powinny być złożone w tece z trwałego materjału, zaopatrzonej na zewnętrznej stronie nazwą projektowanego przedsiębiorstwa, a na wewnętrznej stronie spisem zawartych w tece części projektu.

Z projektu powinny być widoczne, stosownie do natury przedsiębiorstwa:

a) cel i rozmiar przedsiębiorstwa, charakterystyka wody płynącej, która ma być użytkowana i stosunki jej przypływu, sposób i rozmiar zamierzonego użytkowania, a przy urządzeniach służących do pobierania wody względnie do doprowadzania wody również objętość wody, którą zakład zamierza pobierać i z niej korzystać, względnie objętość i jakość wody, która z zakładu będzie odprowadzana;

b) położenie, rozmiar i rodzaj budowli przeznaczonych do użytkowania wody, zwłaszcza urządzeń piętrzących, włącznie ze wszystkiemi kanałami i silnikami wodnemi (koła wodne, turbiny i t. p.);

c) obszar gruntu, na którym mają być uskutecznione urządzenia do użytkowania wody, określony zgodnie z księgą hipoteczną (gruntową) i ewentualnie z katastrem gruntowym, a jeżeli grunt nie posiada hipoteki, określony zgodnie z innemi dokumentami dotyczącemi gruntu, względnie ze stanem faktycznym;

d) w taki sam sposób określone grunty w obrębie oddziaływania projektowanego przedsiębiorstwa, jako też grunty, które mają być wywłaszczone lub obciążone prawami przymusowemi i nazwiska ich właścicieli;

e) istniejące prawa wodne, na które zamierzone przedsiębiorstwo może oddziaływać i nazwiska uprawnionych.

Z projektu powinny być w każdym razie widoczne dane techniczne potrzebne dla uskutecznienia wpisu prawa wodnego do księgi wodnej w myśl § 1 rozporządzenia Ministra Robót Publicznych z dnia 7 maja 1924 r. wydanego w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych i Ministrem Rolnictwa i Dóbr Państwowych w przedmiocie urządzenia i prowadzenia ksiąg wodnych wraz ze zbiorami map wodnych i dokumentów (Dz. U. R. P. Nr. 44, poz. 468).

Projekt odnoszący się do rzeki lub jej odcinka, dla których jest założony kataster sił

wodnych, powinien być uzgodniony i nawiązany pod względem hydrologicznym do dat i szczegółów zawartych w katastrze w myśl § 4 rozporządzenia Ministra Robót Publicznych w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych z dnia 17 lutego 1928 r. o katastrze sił wodnych (Dz. U. R. P. Nr. 40, poz. 393).

Część trzecia

POSTANOWIENIA PRZEJŚCIOWE I KOŃCOWE

§ 18. Podania o pozwolenie w sprawach wodnych, wniesione do właściwej władzy wodnej przed dniem wejścia w życie niniejszego rozporządzenia, mają być rozpatrywane na podstawie projektów technicznych dołączonych do wspomnianych podań. Władza wodna może jednak w razie potrzeby żądać odpowiedniego uzupełnienia projektów. Jeżeli potrzeba uzupełnienia projektów zajdzie po dniu wejścia w życie niniejszego rozporządzenia, uzupełnienie powinno być dokonane z uwzględnieniem postanowień niniejszego rozporządzenia.

§ 19. Postanowienia niniejszego rozporządzenia należy odpowiednio stosować przy sporządzaniu projektów technicznych, mających służyć za podstawę orzeczenia co do zarzutów i żądań osób interesowanych (art. 45 ust. 3 ustawy wodnej).

§ 20. Od natury projektowanego przedsiębiorstwa, albo uznania od właściwej władzy, do której wniesiono podanie o udzielenie pozwolenia, zależy, czy i w jakiej mierze można w poszczególnych wypadkach odstąpić od zasad niniejszego rozporządzenia.

§ 21. Rozporządzenie niniejsze nie narusza postanowień rozporządzenia Ministra Robót Publicznych z dnia 25 kwietnia 1923 r. w przedmiocie oznaczenia stanu zwyczajnego (średniego) wody i linji brzegu (Dz. U. R P. Nr. 80, poz. 632), ani postanowień rozporządzenia Ministra Robót Publicznych z dnia 14 lutego 1925 r. wydanego w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Dóbr Państwowych w sprawie zakładania, utrzymywania, użytkowania i spuszczania stawów, które nie są w połączeniu z zakładami o sile wodnej (Dz. U. R. P. Nr. 23, poz. 160).

O ile wspomniane w ustępie pierwszym rozporządzenia nie normują danej kwestji, dotyczącej sporządzania odnośnych projektów technicznych, należy stosować odpowiednie postanowienia niniejszego rozporządzenia.

§ 22. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie po upływie 90 dni po dniu ogłoszenia na obszarze, na którym obowiązuje ustawa wodna z dnia 19 września 1922 r. (Dz. U. R.P. z r. 1928 Nr. 62, poz. 574).

Poz, 552. Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 16 czerwca 1931 r. o zniesieniu gminy wiejskiej Chełm w powiecie myślenickiem, województwie krakowskiem.

Poz. 553. Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dn. 16 czerwca 1931 r. o zniesieniu gminy wiejskiej Kleszczów w powiecie i województwie krakowskiem.

Poz. 554. Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dn. 16 czerwca 1931 r. o zmianie granic gmin wiejskich Siemakowce i Michalcze w powiecie horodeńskim, województwie stanisławowskiem.

Poz. 555. Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dn. 19 czerwca 1931 r. o zmianie granic gmin wiejskich Bukowsko i Wolica w powiecie sanockim, województwie lwowskiem.

Poz. 556. Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 30 czerwca 1931 roku o zmianie granic gmin wiejskich Kromołów i Włodowice w powiecie zawierciańskim, województwie kieleckiem.

Poz 557. Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 30 czerwca 1931 roku o zniesieniu gmin wiejskich Lipia, Sienna i Wilkonosza w powiecie nowosądeckim, województwie krakowskiem.

---

z 7 sierpnia Nr. 68 Rok 1931

Poz. 558. Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 24 czerwca 1931 r. o dozorze nad mięsem i przetworami mięsnemi, wydane w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Ministrem Przemysłu i Handlu.

Na podstawie art. 8 pkt. a, b, c, d, e i g rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o dozorze nad artykułami żywności i przedmiotami użytku (Dz. U. R. P. Nr. 36, poz. 343) zarządza się co następuje:

Rozdział I.

Postanowienia ogólne.

§ 1. Przepisom niniejszego rozporządzenia podlegają:

1. mięso, przeznaczone do sprzedaży lub innego obiegu dla spożycia;

2. przetwory mięsne, przeznaczone do sprzedaży lub innego obiegu dla spożycia;

a) wędliny i inne wyroby masarskie,

b) konserwy mięsne,

c) potrawy mięsne,

d) wyciągi mięsne;

3. sprzedaż i inne wprowadzanie w obieg mięsa i jego przetworów;

4. miejsca wyrobu przetworów mięsnych oraz miejsca przechowywania, sprzedaży mięsa i jego przetworów;

5. naczynia i przyrządy, używane przy wyrobie przetworów mięsnych oraz przy sprzedaży mięsa i jego przetworów.

§ 2. Przez nazwę „mięso" rozumie się wszystkie, przeznaczone do spożycia przez ludzi, części zwierząt ciepłokrwistych (zwierząt rzeźnych, ptactwa bitego, dziczyzny):

a) niepoddane żadnym zabiegom z wyjątkiem chłodzenia,

b) poddane zabiegom, niezmieniającym własności mięsa, lub których działanie może być z łatwością usunięte, jako to: mrożenie ozonowanie, suszenie, krótkotrwałe wędzenie, moczenie w occie (marynowanie), powierzchowne działanie dozwolonemi środkami konserwującemi (§ 5 ust. 1 f), zabezpieczenie przed dostępem powietrza warstwą tłuszczu, żelatyny i t. p., wstrzyknięcie do naczyń krwionośnych lub tkanki mięsnej dozwolonych środków konserwujących.

§ 3. (1) Przez nazwę „przetwory mięsne" rozumie się mięso, poddane zabiegom, pod których wpływem utraciło ono całkowicie pierwotne właściwości mięsa surowego, bez możności ich odzyskania. Zabiegami temi mogą być:

a) silne solenie, wędzenie, peklowanie w połączeniu z mieleniem, siekaniem, rozdrabnianiem lub bez takiego połączenia;

b) zabezpieczenie przed zepsuciem drogą sterylizacji w szczelnych powłokach (naczyniach) lub drogą usunięcia powietrza z tych powłok (naczyń);

c) gotowanie, smażenie, pieczenie, duszenie.

W szczególności:

1) przez nazwę „wędliny" rozumie się przetwory mięsne, poddane zabiegom, wyszczególnionym w pkt. a), jako to: kiełbasy, szynki, boczki i t. p.; przez nazwę „inne wyroby masarskie" rozumie się: kiszki, salcesony i inne mieszanki mięsne;

2) przez nazwę „konserwy", w znaczeniu ogólnem, rozumie się przetwory mięsne, poddane zabiegom, wyszczególnionym w pkt. a) i b), lub również zabiegom w pkt. c), czyniącym je zdolnemi do przetrwania dłuższego okresu czasu bez cech zepsucia;

3) przez nazwę „potrawy mięsne" rozumie się przetwory mięsne, poddane zabiegom, wyszczególnionym w pkt. c), jako to: pieczenie, pasztety, galarety, majonezy i t. p.;

4) przez nazwę „wyciągi mięsne" rozumie się preparaty z soku mięsnego, jako to: buljony, ekstrakty i t. p.;

(2) Wymienione w ust. 1 pkt. 1, 2, 3 i 4 przetwory mięsne mogą być sporządzane z dodatkiem właściwych domieszek i przypraw lub bez takiego dodatku.

§ 4. (1) Mięso, przeznaczone do sprzedaży lub innego obiegu dla spożycia, musi odpowiadać wszystkim weterynaryjnym przepisom dla mięsa, zdatnego do spożycia dla ludzi, oraz być właściwie znakowane.

(2) Ptactwo bite oraz dziczyzna, przeznaczone do sprzedaży lub innego obiegu dla spożycia, muszą odpowiadać przepisom weterynaryjnym.

§ 5. (1) Zabrania się:

1) sprzedaży lub innego obiegu dla spożycia mięsa:

a) zanieczyszczonego,

b) zepsutego,

c) spleśniałego,

d) o barwie, zapachu i smaku nienormalnym,

e) barwionego,

f) z dodatkiem środków konserwujących, z wyjątkiem soli, cukru, saletry, octu fermentacyjnego jadalnego, lub najwyżej 15% jadalnego roztworu kwasu octowego,

g) nadmuchanego powietrzem;

2) przechowywania mięsa siekanego i mielonego.

(2) Dopuszczalna jest sprzedaż lub inny obieg mięsa mielonego i siekanego na żądanie i w obecności kupującego.

§ 6. (1) Przetwory mięsne powinny być sporządzone z materjałów nienagannych co do jakości, w szczególności:

1) mięso, używane do tych celów, powinno odpowiadać wszystkim warunkom dla mięsa, wyszczególnionym w § 4 i w § 5 ust. 1 pkt. 1);

2) woda używana przy wyrobie, powinna być bezwzględnie czysta i odpowiadać warunkom, wymaganym dla dobrej wody do picia dla ludzi;

3) sól powinna być jadalna, niedopuszczalna do tych celów jest sól t. zw. „bydlęca" i wszelka skażona;

4) tłuszcze powinny odpowiadać obowiązującym przepisom;

5) wszelkie inne domieszki (mąka, kasza, krew, przyprawy korzenne, saletra, ocet i t. p.) powinny mieć własności prawidłowe i być nieszkodliwe dla zdrowia.

(2) Sadło i otoka w stanie surowym nie mogą być używane do wyrobu przetworów mięsnych.

§ 7. (1) Wędliny i inne wyroby masarskie, przeznaczone do sprzedaży lub innego obiegu dla spożycia, nie mogą wykazywać jakichkolwiek śladów zepsucia.

(2) Siekanie oraz mielenie mięsa powinno

się odbywać maszynowo przy użyciu siły ręcznej lub mechanicznej.

(3) Dodatkami do wędlin i innych wyrobów masarskich mogą być:

a) woda w ilości niezbędnej do wyrobu, przytem ilość wilgoci w przetworach mięsnych powinna pozostawać w stosunku do ilości ciał organicznych, wolnych od tłuszczu, wody i popiołu, nie większym, niż 4 : 1, biorąc pod uwagę ich skład chemiczny;

b) saletra w ilości, nieprzekraczającej 3 gramów na 1 kilogram mięsa;

c) mąka jedynie do wyrobów masarskich wątrobianych i krwawych w ilości najwyżej do 2% oraz kasza, bułka do innych wyrobów;

d) sól i przyprawy korzenne w ilości niezbędnej.

(4) Wędliny, oznaczone jako „czysto wieprzowe", mogą być sporządzane z mięsa jedynie wieprzowego.

§ 8. (1) Na powłoki wędlin i innych wyrobów masarskich mogą być używane:

a) powłoki zwierzęce, jak: jelita, pęcherze, żołądki, przełyki, gęsie szyjki, odpowiadające przepisom weterynaryjnym i należycie i dokładnie oczyszczone; jelita końskie mogą być używane tylko do wyrobu przetworów mięsa końskiego (§ 21);

b) powłoki sztuczne.

Oczyszczanie powłok, wymienionych w pkt. a), może odbywać się jedynie w szlamiarniach, urządzonych zgodnie z postanowieniami § 23 wyłącznie przy rzeźniach. Postanowienie to nie dotyczy kiełbaśnic, które, po pierwszem oczyszczeniu w rzeźni, mogą być szlamowane w wytwórniach masarskich.

(2) Powłoki powinny być szczelnie wypełnione zawartością mięsną.

(3) Powłoki sztuczne mogą być barwione jedynie barwnikami, dopuszczonemi do barwienia artykułów żywności (§ 6 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 20 stycznia 1930 r. o barwieniu artykułów żywności i przedmiotów użytku (Dz. U. R. P. Nr. 5, poz. 45).

(4) Zabrania się sprzedaży lub innego wprowadzania w obieg i używania powłok zwierzęcych: nieczystych, źle wyszlamowanych, zniszczonych, zwłaszcza podziurawionych, sfermentowanych, łatwo łamliwych, barwionych, o smaku mydlanym, lub zjełczałym, posiadających woń smrodliwą, gnilną lub plamy rdzawe.

§ 9. (1) Konserwy mięsne, w znaczeniu ścisłem, są to przetwory mięsne, utrwalone drogą sterylizacji, w szczelnie zamkniętych puszkach blaszanych, słojach szklanych lub innych do tego celu przeznaczonych naczyniach.

(2) Konserwy mięsne muszą mieć prawidłowy wygląd i smak i nie wykazywać jakichkolwiek śladów zepsucia.

(3) Na naczyniach z konserwami powinny być uwidocznione:

a) rodzaj mięsa, z którego konserwy zostały przygotowane;

b) nazwa firmy i jej siedziba.

(4) Naczynia metalowe (puszki) z wyjątkiem aluminjowych, powinny być należycie ocynowane (pobielane). Pobiała tych naczyń nie może zawierać zanieczyszczeń powyżej 1%.

(5) Używanie do tego celu naczyń cynkowanych jest wzbronione.

(6) Tuby metalowe do past winny być sporządzone całkowicie z materjałów nieszkodliwych dla zdrowia, np. glinu, cyny.

§ 10. Potrawy mięsne (pieczenie, pasztety, galaretki, majonezy i t. p.) powinny być sporządzane z produktów świeżych i domieszek, nieszkodliwych dla zdrowia.

§ 11. (1) Wyciągi mięsne (buljony, ekstrakty, proszki mięsne, peptony i t. p.) nie mogą wykazywać jakichkolwiek śladów zepsucia; jako środek konserwujący dopuszczalna jest jedynie sól kuchenna.

(2) Nazwa „wyciąg mięsny" nie może być stosowaną do preparatów, sporządzonych nie z mięsa.

(3) Wyciągi muszą być oznaczone nazwą, właściwą dla mięsa, z którego zostały wytworzone.

(4) Dodatki (jarzyny, korzenie, sól i t. p) nie mogą przekraczać wagowo 1/4 masy produktu gotowego.

(5) Opakowanie bezpośrednie dla tych preparatów, np. kostek buljonowych, nie może zawierać szkodliwych dla zdrowia metali i ich związków (ołów, arsen, kadm, rtęć), organicznych barwników; w szczególności cynfolja powinna być wolna od ołowiu.

§ 12. Zabrania się:

1) przerabiania dla celu spożycia mięsa, uznanego za niezdatne, warunkowo zdatne lub mniej wartościowe;

2) sprzedaży i innego wprowadzania w obieg dla spożycia oraz używania do wyrobu przetworów mięsnych odpadków rzeźnianych, jako to: części płciowych, wycinków odbytu, uszów, oczu, woreczka pępkowego świń, wyporków, skrwawin i skóry, z wyjątkiem skóry i chrząstek usznych cielęcych i świńskich;

3) używanie ponadto: a) żołądków i jelit do treści wędlin, b) ścięgien i kości do innych wyrobów masarskich;

4) barwienia przetworów mięsnych.

§ 13. (1) Do czynności, związanych z wyrobem przetworów mięsnych, z przewozem i sprzedażą mięsa i przetworów mięsnych, nie mogą być dopuszczone osoby, dotknięte ostrą chorobą zakaźną lub gruźlicą w postaci, niebezpiecznej dla otoczenia, chorobą skórną zaraźli-

wą lub wzbudzającą wstręt, oraz stykające się z zakaźnie chorymi.

(2) W razie wystąpienia objawów choroby zakaźnej oraz stwierdzenia lub uzasadnionego podejrzenia o nosicielstwo zarazków u osób, zatrudnionych czynnościami przy mięsie i przetworach mięsnych, właściciel przedsiębiorstwa jest obowiązany usunąć te osoby od pełnienia tych czynności.

(3) Personel, zajęty przy pracy, powinien mieć czyste ręce, krótko obcięte paznogcie, nosić białe czapki (czepki) i przestrzegać wzorowej czystości. Ponadto personel, zajęty przy wyrobie przetworów mięsnych, powinien nosić czyste białe fartuchy z krótkiemi rękawami, zaś personel, zajęty przy sprzedaży mięsa i przetworów mięsnych — czyste białe fartuchy z długiemi rękawami.

Rozdział II.

Sprzedaż i inne wprowadzanie w obieg mięsa.

§ 14. Wszelkie czynności, związane z załadowaniem, przewozem i wyładowaniem mięsa powinny się odbywać w warunkach, zabezpieczających mięso od wszelkich zanieczyszczeń, zepsucia i udzielania się mięsu złej woni.

W szczególności:

a) mięso, przeznaczone do załadowania w przesyłkach drobnicowych, winno być całkowicie i czysto opakowane;

b) mięso nie może być przewożone wraz z żywemi zwierzętami, skórami zwierzęcemi, szmatami, brudnemi naczyniami i t. p.

§ 15. (1) Wozy (ręczne, konne, samochodowe) do przewożenia mięsa powinny mieć ściany gładkie, szczelne, łatwo dające się oczyścić. Wozy ręczne i konne pozatem winny mieć ściany ścisłe, z twardego drzewa, należycie heblowane i pokostowane (nie malowane); wozy te powinny być kryte i tak zamknięte, aby mięso nie zwisało i nie było wystawione na zanieczyszczenie; nie powinny one być używane do żadnych innych celów.

(2) Wozy mają być zaopatrzone w tablice z nazwą firmy (właściciela) i jej adresem.

(3) Przy przenoszeniu mięsa mają pracownicy używać czystych nieprzemakalnych kurtek i czapek.

(4) Zabrania się przewożenia razem z mięsem, zwierząt żywych, bitych zwierząt w skórze, skór zwierzęcych, szmat, brudnych naczyń, odpadków oraz przedmiotów, wydzielających ostrą woń.

§ 16. W rozumieniu niniejszego rozporządzenia:

1) „Miejsca sprzedaży mięsa" są to:

a) hale mięsne,

b) sklepy rzeźnicze (jatki),

c) sklepy z ptactwem bitem i dziczyzną,

d) sklepy (jatki) z mięsem końskiem,

e) tanie jatki.

2) „Wytwórnie masarskie" są to miejsca wyrobu przetworów, wyszczególnionych w § 1 pkt. a).

3) „Wędliniarnie" są to miejsca sprzedaży przetworów mięsnych, wyszczególnionych w § 1 pkt. 2 lit. a) i c).

§ 17. (1) Miejsca sprzedaży mięsa nie mogą mieścić się w suterenach. W lokalach skanalizowanych muszą one się znajdować w odległości co najmniej 5 m. od ustępów ogólnych, obór, stajen, chlewów, śmietników i gnojowisk, w lokalach nieskanalizowanych zaś — w odległości co najmniej 10 m. od tych miejsc.

(2) Przy halach mięsnych powinna być urządzona chłodnia dla przechowywania większych zapasów mięsa, zaś przy innych miejscach sprzedaży mięsa — chłodnia lub lodownia podręczna, względnie piwnica czysta, sucha, przewiewna, z podłogą nieprzepuszczalną; hale mięsne ponadto powinny być zaopatrzone w urządzenia z wodą bieżącą, dobrą do picia dla ludzi, oraz węże do zmywania podłóg i ścian i zlew. Poszczególne miejsca sprzedaży mięsa mogą korzystać ze wspólnej chłodni.

(3) Miejsca sprzedaży powinny być widne, suche, posiadać możność łatwego przewietrzania (wentylacja naturalna lub wzorowa sztuczna). Podłoga powinna być z materjału trwałego i nieprzepuszczalnego, dającego się łatwo czyścić (cement, beton, płytki terrakotowe i t. p.). Ściany powinny być malowane jasną farbą olejną lub wyłożone materjałem nieprzepuszczalnym, dającym się łatwo myć, co najmniej do górnej granicy pomieszczenia mięsa; powyżej zaś ściany mogą być bielone.

(4) Przyrządy do mięsa powinny odpowiadać wymaganiom następującym:

a) haki do wieszania mięsa winny być metalowe (cynkowane, cynowane lub niklowane), szklane względnie porcelanowe, przytwierdzone wzdłuż ścian w ten sposób, by mięso wzajemnie do siebie i do ścian nie przylegało;

b) płyty stołów do mięsa — z marmuru, szkła lub z drzewa twardego, niesmolistego, o powierzchni gładkiej, bez szpar i szczelin i niemalowanej;

c) kloce i deski do rąbania i krajania mięsa — z drzewa twardego, niesmolistego, gładkie, bez szpar i szczelin;

d) płyty do wag — z materjału nierdzewiejącego, niemalowane (marmurowe, kamienne, metalowe, drewniane, szklane, porcelanowe, fajansowe, kamionkowe i t. p.).

(5) W każdem miejscu sprzedaży powinna być umywalnia z wodą bieżącą, dobrą do picia dla ludzi, i spluwaczki wodne, codziennie opróżniane i myte, oraz pomieszczenie lub szafa na ubrania zatrudnionego personelu.

(6) Do pakowania mięsa używać należy czystego papieru. Używanie do tego celu makulatury jest wzbronione.

§ 18. Zabrania się w miejscach sprzedaży mięsa:

a) sprzedaży wędlin i innych wyrobów masarskich oraz wszelkich innych artykułów żywności;

b) wywieszania (wystawiania) nazewnątrz tych miejsc oraz w drzwiach (odrzwiach) mięsa, przeznaczonego do sprzedaży lub innego obiegu dla spożycia, oraz wystawiania kloców do mięsa nazewnątrz jatek,

c) przetrzymywania mięsa zepsutego, skór surowych i suchych, pierza, rogów, kopyt, z wyjątkiem nóżek cielęcych i wieprzowych, wyporków cielęcych, nieoczyszczonych podrobów i wnętrzności, oraz mięsa nieoznakowanego przez organa weterynaryjne;

d) przetrzymywania mięsa, przeznaczonego do obiegu w pomieszczeniach mieszkalnych;

e) trzymania mięsa bezpośrednio na lodzie;

f) przetrzymywania w miejscach sprzedaży mięsa ptactwa żywego, ptactwa bitego nieskubanego;

g) skubania ptactwa bitego i podskubywania ptactwa żywego;

h) bicia ptactwa;

i) trzymania zwierząt domowych.

Na drzwiach wejściowych powinien być wyraźny napis. „Wprowadzanie psów jest wzbronione".

§ 19. Zabrania się:

1) sprzedaży mięsa, dziczyzny w kawałkach i ptactwa oskubanego:

a) na targach i rynkach w straganach otwartych,

b) w handlu obnośnym,

2) bicia ptactwa na targach i rynkach.

§ 20. (1) W sklepach, w których sprzedaż bitego ptactwa i dziczyzny stanowi dodatkową część przedsiębiorstwa, przedmioty te powinny być umieszczone w miejscu oddzielnem w ten sposób, by nie stykały się z innemi artykułami żywności.

(2) Wywieszanie i umieszczanie w drzwiach i odrzwiach tych sklepów bitego ptactwa i dziczyzny jest wzbronione.

§ 21. (1) Sklepy (jatki) z mięsem końskiem oraz przetworami z mięsa końskiego lub z domieszką mięsa końskiego powinny mieścić się oddzielnie i być oznaczone wyraźnym napisem „sprzedaż mięsa końskiego" i głową konia.

(2) Wszelkie przetwory z mięsa końskiego lub z domieszką mięsa końskiego muszą być oznaczone wyraźnym napisem „z mięsa końskiego" i rysunkiem głowy konia, wybitemi na plombie.

(3) W sklepach tych nie wolno sprzedawać mięsa innego rodzaju.

(4) Przetwory z mięsa końskiego mogą być wyrabiane tylko w specjalnie przeznaczonych do tego celu wytwórniach.

§ 22. (1) Wszystkie miejsca sprzedaży mięsa winny być utrzymane w dokładnej czystości. W szczególności: lokal winien być przynajmniej raz na dzień dokładnie przewietrzany, ściany olejne lub kaflowe oraz podłogi powinny być zmywane codziennie po skończonej pracy. Zamiatanie na sucho oraz posypywanie podłóg po zamieceniu piaskiem lub innemi sypkiemi materjałami, z wyjątkiem trocin jest wzbronione.

(2) Płyty stołów, deski oraz inne przyrządy muszą być myte codziennie gorącym roztworem sody; noże, wagi i wszystkie inne narzędzia dokładnie oczyszczone. Kloce powinny być codziennie po pracy wycierane solą dokładnie, a w miarę niszczenia się powierzchni— spiłowywane. Boki kloców powinny być politurowane lub malowane białą farbą olejną.

(3) Odpadki mięsne winny być umieszczane w szczelnie zamkniętych naczyniach o ścianach wewnątrz gładkich, niewsiąkliwych, dających się łatwo oczyszczać; zawartość należy codziennie usuwać, a same naczynia oczyszczać.

(4) Lokal powinien być wolny od myszy, szczurów, robactwa i t. p. W razie ich pojawienia się należy je wytępić szybko i radykalnie z zastosowaniem wszelkich ostrożności przy używaniu środków, szkodliwych dla zdrowia ludzkiego.

(5) Lokal sprzedaży nie może łączyć się bezpośrednio z miejscem uboju zwierząt ani z mieszkaniem, lub służyć za miejsce zamieszkania, wypoczynku lub noclegu.

(6) Okna otwierane należy w porze letniej zabezpieczać przed owadami gęstemi, trwałemi siatkami.

(7) Mięso, przeznaczone na sprzedaż, powinno być zabezpieczone od zanieczyszczeń (pył, kurz, owady), od działania promieni słonecznych oraz woni przenikliwej.

Rozdział III.

Wytwórnie przetworów mięsnych.

§ 23. Szlamiarnie, przeznaczone do czyszczenia jelit na powłoki wędlin i innych wyrobów masarskich, powinny mieć pomieszczenia należycie oświetlone, zaopatrzone w dobrą wentylację i w urządzenia, dostarczające obfitą ilość bieżącej wody ciepłej i zimnej.

Ściany pomieszczeń powinny być malowane jasną farbą olejną lub wyłożone płytkami terrakotowemi do wysokości co najmniej 2 metrów. Podłoga powinna być z materjału nieprzepuszczalnego (cement, beton, płytki terrakotowe i t. p.).

Szlamiarnie powinny być zaopatrzone w wanny wysokości około 1 metra, w stoły ze szczelnego twardego drzewa oraz w odpowiednią do rozmiarów produkcji liczbę naczyń drewnianych (balji) i w aparaty do przedmuchiwania jelit.

Przy większych szlamiarniach powinny być, poza właściwą szlamiarnią, oddzielne pomieszczenia na sortownię i solarnię jelit.

§ 24. (1) Wytwórnie masarskie w dzielnicach osiedli, mających urządzenia wodociągowe i kanalizacyjne, mogą się mieścić tylko w lokalach, połączonych z siecią wodociągową i kanalizacyjną.

(2) Przy ulicach osiedli, nie mających urządzeń wodociągowych i kanalizacyjnych, wytwórnie te mogą się mieścić tylko w lokalach, zaopatrzonych w wodę, dobrą do picia dla ludzi, i w miejscowe urządzenia do usuwania nieczystości.

(3) Woda, używana do wyrobu przetworów z mięsa w wytwórniach nieskanalizowanych, musi być badana nie rzadziej, niż raz na rok.

§ 25. (1) Wytwórnie masarskie nie mogą mieścić się w suterenach. Wytwórnie, mieszczące się w lokalach skanalizowanych, muszą być położone w odległości co najmniej 5 metrów od stajen, obór, chlewów, gnojowisk, śmietników i ustępów ogólnych; w lokalach nieskanalizowanych—w odległości co najmniej 10 metrów od tych miejsc.

(2) O ile na danej nieruchomości lokal, przeznaczony na wytwórnię masarską, przylega do ustępu, położonego na nieruchomości sąsiedniej, lokal ten powinien być izolowany z pomocą dodatkowej ściany izolacyjnej wewnętrznej, odległej od istniejącej ściany co najmniej na 30 cm.

§ 26. (1) Lokal wytwórni masarskiej powinien składać się z pomieszczeń przeznaczonych na:

1) warsztat,
2) peklownię (solarnię) i chłodnię,
3) wędzarnię,
4) ubieralnię i natryski,
5) skład podręczny na wyroby gotowe.

(2) Peklownia, chłodnia i wędzarnia mogą być wspólne dla szeregu warsztatów i znajdować się poza niemi.

(3) Warsztat może być połączony z wędzarnią, o ile rozmiar pomieszczenia na to pozwala.

(4) Peklownia, chłodnia i skład podręczny na wyroby gotowe mogą być w jednem pomieszczeniu.

(5) Peklownia i chłodnia mogą się mieścić w suterenie.

§ 27. (1) Wysokość pomieszczeń wytwórni masarskiej powinna wynosić co najmniej 3 mtr. Izby powinny być widne, suche i tak obszerne, aby na każdego zatrudnionego pracownika przypadało co najmniej 4 mtr. kw. powierzchni. O ile peklownia i chłodnia mieszczą się w suterenie, wysokość tych pomieszczeń może być mniejsza, niż 3 metry.

(2) Stosunek powierzchni świetlnej do powierzchni podłogi powinien wynosić co najmniej 1:10.

(3) Ściany powinny być gładkie i czyste; o ile nie są malowane farbą olejną, powinny mieć, do wysokości co najmniej 2 mtr. jasną lamperję olejną lub z materjału, dającego się łatwo myć.

(4) Podłogi powinny być z trwałego nieprzepuszczalnego materjału (beton, cement, płytki terrakotowe), szczelne, gładkie, jednolite, przytem podłogi w izbach, przeznaczonych na warsztat i solarnię, zaopatrzone w ścieki z odpowiednim spadkiem do urządzeń kanałowych lub studzienki ściekowej.

(5) Lampy przy oświetleniu naftowem powinny być zawieszone u sufitu lub na ścianie

(6) W izbach, przeznaczonych na warsztat, solarnię i skład, powinna być urządzona należyta wentylacja naturalna lub sztuczna (mechaniczna), czynna, w miarę potrzeby, całą dobę. Nad kotłami powinny być urządzenia wyciągowe do pary.

(7) Natryski z wodą ciepłą powinny być urządzone w każdej wytwórni, zatrudniającej 5 i więcej pracowników.

§ 28. (1) Stoły i kloce, kadzie i beczki, przeznaczone na pomieszczenie przetworów mięsnych, powinny być sporządzone z drzewa niesmolistego, heblowane, gładkie, jednolite, bez szczelin i szpar; naczynia do wody powinny być zaopatrzone w szczelne pokrywy oraz w specjalne czerpaki.

(2) Kotły oraz inne naczynia metalowe, o ile nie są aluminjowe lub żelazne, powinny być należycie ocynowane; pobiała wewnętrzna nie może zawierać zanieczyszczeń ponad 1%

(3) W warsztacie powinna znajdować się umywalnia z dobrą do picia dla ludzi wodą bieżącą, mydło, szczotka do mycia rąk oraz czyste ręczniki; we wszystkich izbach spluwaczki wodne codziennie opróżniane i myte.

(4) Postanowienia § 22 mają tu zastosowanie.

§ 29. (1) W peklowni i chłodni temperatura nie powinna przekraczać + 7° C.

(2) Trzymanie mięsa i jego przetworów bezpośrednio na lodzie jest niedopuszczalne.

(3) Ubieralnia powinna znajdować się w tym samym lokalu, co wytwórnia masarska. W ubieralni powinny być: umywalnia z dobrą do picia dla ludzi wodą, mydłem i czystemi ręcznikami, szafa do ubrań pracowników i oddzielna szafa do fartuchów, czapek, pantofli oraz ławki lub krzesła. Szafy powinny mieć drzwi z siatki drucianej. Natrysk powinien być umieszczony w miejscu, odgrodzonem ścianką wysokości 2 mtr.

§ 30. Zabrania się:

a) siadać na stołach, sprzętach, przeznaczonych do wyrobu i sprzedaży przetworów mięsnych,
b) mieć przy pracy obnażone ciało prócz ramion,
c) spluwać na podłogę,
d) palić tytoń,
e) chodzić do ustępu w fartuchach, przeznaczonych do pracy, i nosić je poza miejscem pracy,
f) wpuszczać do wytwórni masarskiej osoby obce w czasie trwania pracy,
g) przechowywać w wytwórni masarskiej przedmioty i produkty, nie mające zastosowania do danego przemysłu w szczególności wszelkie przedmioty, które mogą udzielić wyrobom złej woni lub je zanieczyścić, np. naftę, brudne naczynia, odzież i t. p.

§ 31. (1) Wędzenie przetworów mięsnych może odbywać się: a) w wytwórniach masarskich, b) w wędzarniach przemysłowych. Przez nazwę „wędzarnie przemysłowe" rozumie się zakłady, trudniące się zawodowo wędzeniem przetworów mięsnych, dostarczanych przez wytwórców tych przetworów, a przeznaczonych do sprzedaży lub innego obiegu dla spożycia.

(2) Wędzarnie, wymienione w pp. a) i b) ust. 1, muszą być tak urządzone, by nie psuły powietrza w zamieszkałem otoczeniu przez dym, swąd lub złą woń.

(3) Wędzarnie przemysłowe nie mogą znajdować się w śródmieściu ani w budynkach mieszkalnych i powinny mieć oddzielne samoistne wejścia.

(4) Do wędzarń przemysłowych mają zastosowanie przepisy §§ 24 i 25.

§ 32. (1) Lokal wędzarni przemysłowej powinien składać się z pomieszczeń na:

1) warsztat,
2) skład na produkty surowe,
3) skład na produkty gotowe,
4) ubieralnię i natryski.

(2) Pomieszczenia pod 2 i 3) powinny być chłodzone (chłodnie).

Dopuszczalne jest korzystanie z chłodni miejskich lub chłodni wspólnych dla szeregu wędzarń.

§ 33. (1) Wysokość pomieszczeń wędzarni przemysłowej powinna wynosić co najmniej 3 mtr.; izby powinny być widne, suche, a pomieszczenia na warsztat tak obszerne, aby na każdego zatrudnionego pracownika przypadało co najmniej 4 mtr. kw. powierzchni. Stosunek powierzchni świetlnej do powierzchni podłogi powinien wynosić co najmniej 1:10.

(2) Ściany i sufit w wędzarni przemysłowej powinny być pokryte materjałem, łatwo zmywalnym, gładkie i czyste; o ile ściany nie są malowane farbą olejną, powinny mieć, do wysokości co najmniej 2 mtr., jasną lamperję olejną lub z materjału, dającego się łatwo myć.

(3) Podłogi powinny być z trwałego nieprzepuszczalnego materjału (beton, cement, płytki terrakotowe i t. p.), szczelne, gładkie, jednolite; podłoga w pomieszczeniu na warsztat powinna być zaopatrzona w ścieki z odpowiednim spadkiem do urządzeń kanałowych lub studzienki ściekowej.

(4) W izbach wędzarni powinna być urządzona należyta wentylacja naturalna lub wzorowa sztuczna (mechaniczna), czynna w miarę potrzeby całą dobę.

(5) Natryski z wodą ciepłą powinny być urządzone w każdej wędzarni przemysłowej, zatrudniającej 5 i więcej pracowników, i umieszczone w miejscu, odgrodzonem ścianką wysokości 2 mtr.

(6) Ubieralnia powinna znajdować się w lokalu wędzarni. W ubieralni powinna być umywalnia z dobrą do picia dla ludzi wodą bieżącą, mydłem i czystemi ręcznikami, szafa do ubrań pracowników i oddzielna szafa do fartuchów, czapek, pantofli oraz ławki lub krzesła. Szafy powinny mieć drzwi z siatki drucianej.

(7) We wszystkich izbach powinny znajdować się spluwaczki wodne, codziennie opróżniane i myte.

(8) Lampy przy oświetleniu naftowem powinny być wiszące u sufitu lub na ścianie.

(9) Płyty stołów powinny być sporządzone z drzewa niesmolistego, heblowane, gładkie, jednolite, bez szczelin i szpar, niemalowane.

§ 34. (1) Lokal wędzarni przemysłowej oraz wszystkie przyrządy i narzędzia winny być utrzymane w dokładnej czystości: ściany i podłogi zmywane codziennie po skończonej pracy; zamiatanie na sucho jest wzbronione. Stoły należy myć codziennie gorącym rozczynem sody.

(2) Lokal wędzarni przemysłowej powinien być wolny od myszy, szczurów, robactwa i t.p. W razie ich pojawienia się należy je wytępić szybko i radykalnie z zastosowaniem wszelkich ostrożności przy używaniu środków, szkodliwych dla zdrowia ludzkiego.

(3) Lokal wędzarni przemysłowej nie może służyć za miejsce zamieszkania, wypoczynku lub noclegu.

(4) Okna otwierane należy w porze letniej zabezpieczyć przed owadami gęstemi, trwałemi siatkami.

§ 35. (1) Produkty surowe i gotowe w wędzarni przemysłowej powinny być zabezpieczone od zanieczyszczeń (pył, kurz, owady) i od działania promieni słonecznych oraz woni przenikliwej.

(2) W składach wędzarni przemysłowej na produkty surowe i gotowe temperatura nie powinna przekraczać $+7^{0}$ C.

(3) Trzymanie mięsa i przetworów mięsnych bezpośrednio na lodzie jest niedopuszczalne.

(4) przepisy § 30 mają tu zastosowanie.

§ 36. Wytwórnie, produkujące konserwy oraz wyciągi mięsne, powinny odpowiadać przepisom §§ 22, 24, 25, 27, 28, 29 i 30. Liczba i wielkość pomieszczeń wytwórni powinny być dostosowane do rozmiarów produkcji, zaś rodzaj pomieszczenia, naczynia i przyrządy — do rodzaju produkcji.

Rozdział IV.

Sprzedaż i inne wprowadzanie w obieg przetworów mięsnych.

§ 37. (1) Przetwory mięsne (§ 1 pkt. a i c) w czasie przewozu i przenoszenia powinny być zabezpieczone od wszelkich zanieczyszczeń.

(2) W szczególności należy, by wozy i wszelkie inne przyrządy do rozwożenia i przenoszenia tych wyrobów miały pokrywy, były utrzymane w czystości i nieużywane do żadnych innych celów; o ile kosze i inne przyrządy do rozwożenia i roznoszenia tych wyrobów są umieszczane w szczelnych zamkniętych wozach, np. w specjalnych samochodach, wówczas przepis, dotyczący zaopatrzenia tych koszów i przyrządów w przykrywy, nie jest wymagany.

(3) Przetwory mięsne, wyszczególnione w § 1 pkt. c. powinny być umieszczane na odpowiednich podstawach, np. półmiski, miski, salaterki.

(4) Zabrania się:

a) przenosić w rękach do miejsc sprzedaży przetwory mięsne z wozów, koszów i innych przyrządów do przewożenia i przenoszenia;

b) stawiać i trzymać kosze i inne przyrządy, z dnem przypuszczalnem, na ziemi lub podłodze, o ile dna ich z zewnątrz nie są zaopatrzone w listwy drewniane,

§ 38. (1) Do miejsc sprzedaży przetworów mięsnych, wymienionych w pkt. 2 lit. a) i c) § 1, mają analogiczne zastosowanie przepisy §§ 17 i 18 z wyjątkiem pkt. a) i 22.

(2) Produkty, umieszczone na stołach, półkach, i w oknach wystawowych, powinny być zabezpieczone przed dotykaniem ich rękami kupujących.

(3) Napoczęte lub pokrajane wyroby powinny być umieszczone w gablotkach oszklonych lub pod kloszami, na talerzach, podstawach (szklanych, porcelanowych, fajansowych). Od strony sprzedającego gablotki powinny być zaopatrzone w odrzucane gęste siatki druciane.

(4) Wszelkie czynności, związane z krajaniem i odważaniem przetworów mięsnych bez powłok w sprzedaży detalicznej, powinny być uskuteczniane z pomocą odpowiednich przyrządów.

(5) Do zawijania produktów gotowych do bezpośredniego spożycia (wędliny, mięsa pokrajane) należy używać tylko czystego papieru pergaminowego, woskowanego lub satynowanego.

(6) W sklepach z przetworami mięsnemi, obsługiwanych przez dwie lub więcej osób, osoby, zajęte krajaniem tych przetworów, nie mogą być zatrudnione odbiorem i wydawaniem pieniędzy.

(7) W sklepach, w których sprzedaż przetworów mięsnych stanowi zasadniczą część przedsiębiorstwa, nie mogą być sprzedawane takie produkty, których zapach może udzielić się wyrobom mięsnym. Sklepy, w których sprzedaż tych przetworów stanowi dodatkową część przedsiębiorstwa, powinny mieć dla tych przetworów oddzielne miejsce zdala od innych artykułów żywności.

(8) W sklepach do sprzedaży przetworów mięsnych sprzedaż mięsa, z wyjątkiem schabu i żeberek, jest wzbroniona.

(9) Podawanie gorących potraw w miejscach sprzedaży przetworów mięsnych może odbywać się tylko w oddzielnych pomieszczeniach, odpowiadających przepisom dla tego rodzaju miejsc spożycia.

§ 39. (1) Wędliny oraz inne wyroby masarskie, przeznaczone do sprzedaży lub innego obiegu dla spożycia nie w tych miejscowościach, w których zostały wytworzone, powinny być zaopatrzone w plomby lekarza weterynaryjnego.

(2) Wędliny oraz inne wyroby masarskie, przeznaczone do sprzedaży lub innego obiegu dla spożycia, sprzedawane konsumentom bezpośrednio przez wytwórców, nie podlegają postanowieniom ust. 1 pod warunkiem umieszczenia w miejscu sprzedaży, na widocznem i dostępnem miejscu, wydanego przez cech wędliniarzy, wyraźnego napisu „wędliny własnego wyrobu".

(3) W razie odprzedaży wędlin i innych wyrobów masarskich osobom trzecim, dla celu wpuszczenia tych przetworów do obiegu, wytwórca powinien zaopatrzyć je we własne plomby.

(4) Plomby lekarza weterynaryjnego powinny stwierdzać, że wędliny i inne wyroby masarskie zostały uprzednio zbadane i są wolne od włośni.

(5) Plomby, nakładane przez wytwórców, powinny zawierać nazwy firmy i miejsca wyrobu.

(6) Przy detalicznej sprzedaży wędlin i innych wyrobów masarskich plomba powinna być pozostawiona aż do końca sprzedaży poszczególnej sztuki lub wiązki.

(7) Wędliny, podpadające pod postanowienia ustępów 1 i 3, a nie posiadające plomb, podlegają zajęciu.

§ 40. (1) Handel okrężny wędlinami i innemi wyrobami masarskiemi (na targach, rynkach, straganach, ulicach, podwórzach i domach i t. d.) jest wzbroniony.

(2) W przypadkach wyjątkowych (jarmarki, odpusty i t. p.) powiatowa władza administracji ogólnej może każdorazowo zezwolić na

sprzedaż wędlin i innych wyrobów masarskich na targach, rynkach, straganach pod warunkiem, że sprzedaż ta odbywać się będzie w pomieszczeniach krytych, czysto utrzymanych, zabezpieczających produkty te od wszelkich zanieczyszczeń, oraz z zastosowaniem przepisów § 22 ust. 1, zdanie pierwsze. ust. 2, 3 i 7.

§ 41. (1) Niezależnie od organów dozoru, wymienionych w § 4 pkt. a) i b) rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych z dn. 1 czerwca 1929 r. o organizacji dozoru nad artykułami żywności i przedmiotami użytku (Dz. U. R. P. Nr. 64, poz. 495), urzędowi lekarze weterynaryjni wykonywają nadzór nad mięsem, wędlinami i innemi wyrobami masarskiemi w miejscach, wymienionych w § 16 niniejszego rozporządzenia, oraz na targach, jarmarkach, odpustach, jak również w czasie przewozu, a także sprawują nadzór nad oczyszczaniem i konserwowaniem jelit w szlamiarniach.

(2) Do zakresu nadzoru weterynaryjnego, w rozumieniu ustępu pierwszego, należy:

1) sprawdzanie w miejscach sprzedaży i w czasie przewozu:

a) czy mięso jest oznakowane zgodnie z przepisami weterynaryjnemi, czy w obiegu niema mięsa ze zwierząt, niepoddanych urzędowemu badaniu, albo mięsa niezdatnego i warunkowo zdatnego i czy mięso mniej wartościowe jest sprzedawane wyłącznie w specjalnie do tego celu wyznaczonych miejscach sprzedaży;

b) czy nie odbywa się sprzedaż mięsa końskiego w miejscach sprzedaży mięsa innych zwierząt;

c) czy wędliny i inne wyroby masarskie są przepisowo oplombowane i nie zawierają pasorzytów, w szczególności włośni i wągrów, jak również czy nie wykazują innych zmian chorobowych;

2) sprawdzanie w wytwórniach:

a) czy wędliny i inne wyroby masarskie sporządzane są z mięsa urzędowo zbadanego i uznanego za zdatne do spożycia;

b) czy wędliny i inne wyroby masarskie z mięsa końskiego sporządzane są w osobnych wytwórniach;

3) badanie w wytwórniach co do włośni wędlin i innych wyrobów masarskich, wysyłanych do innych miejscowości, oraz plombowanie przetworów mięsnych (§ 39).

Rozdział V.

Postanowienia Końcowe.

§ 42. (1) Przywóz mięsa i przetworów mięsnych z zagranicy podlega przepisom rozporządzenia Ministra Rolnictwa z dnia 5 lutego 1931 r. (Dz. U. R. P. Nr. 54, poz. 443) w sprawie badania mięsa wprowadzanego (przywożonego) z zagranicy.

(2) Do mięsa i przetworów mięsnych, przywożonych z obszarów, na których niniejsze rozporządzenie nie obowiązuje, mają zastosowanie przepisy niniejszego rozporządzenia.

§ 43. Sprzedawcy mięsa, w szczególności w sprzedaży drobnicowej, są obowiązani, na żądanie władz organów dozoru nad artykułami żywności i przedmiotami użytku, wskazywać źródło nabycia tego mięsa.

§ 44. We wszystkich miejscach wyrobu i sprzedaży mięsa i jego przetworów powinny znajdować się podręczne bezwonne środki opatrunkowe (gaza, wata, bandaż, jodyna).

§ 45. Postanowienia niniejszego rozporządzenia, dotyczące poszczególnych miejsc sprzedaży mięsa oraz miejsc wyrobu i sprzedaży przetworów mięsnych, powinny być wywieszone na widocznem miejscu w pomieszczeniach, wyszczególnionych w § 1 pkt. 4.

§ 46. Istniejące w chwili wejścia w życie niniejszego rozporządzenia miejsca sprzedaży mięsa oraz wytwórnie i miejsca sprzedaży przetworów mięsnych, zarówno jak szlamiarnie i wędzarnie przemysłowe powinny być doprowadzone do stanu, wymaganego niniejszem rozporządzeniem, do dnia 30 czerwca 1933 roku, a w stosunku do postanowień § 24 ust. 1 — do dnia 31 grudnia 1933 r., w przeciwnym zaś razie ulegną zamknięciu.

§ 47. (1) Wytwórnie przetworów mięsnych, istniejące w chwili wejścia w życie niniejszego rozporządzenia w pomieszczeniach suterenowych, a odpowiadające wszystkim innym przepisom dla tych wytwórni, mogą, na podstawie decyzji wojewódzkiej władzy administracji ogólnej, wydawanej w każdym poszczególnym przypadku, pozostawać nadal w pomieszczeniach suterenowych.

(2) Władza ta wyznaczać będzie terminy, do jakich wytwórnie te będą mogły być pozostawione w suterenach, termin ten jednak. z uwzględnieniem postanowień § 26 ust. 5, nie może być dłuższy nad 5 lat, licząc od chwili wejścia w życie rozporządzenia. W przypadku pozostawienia wytwórni w suterenie powinna być urządzona wzorowa wentylacja sztuczna, zastępująca otwieranie okien.

(3) W stosunku do istniejących wytwórni przetworów mięsnych wojewódzka władza administracji ogólnej uprawniona jest do czynienia ustępstw, dotyczących liczby pomieszczeń w tych wytwórniach (§ 26), w szczególności co do wymagania oddzielnej ubieralni.

§ 48. Winni naruszenia właściwych przepisów rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 36, poz. 343) podlegają karom, przewidzianym w rozdziale III tego rozporządzenia.

§ 49. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie w 3 miesiące po ogłoszeniu.

Jednocześnie tracą moc obowiązującą artykuły, 662 i 663 rosyjskiej ustawy lekarskiej (Zb. b. ces. ros. T. XIII wyd. z 1905 r.).

Poz. 559. Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 24 czerwca 1931 r. o konserwowaniu artykułów żywności, wydane w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu.

Na podstawie art. 8 punkty a), c), i e) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dn. 22 marca 1928 r. o dozorze nad artykułami żywności i przedmiotami użytku (Dz. U. R. P. Nr. 36, poz. 343) zarządza się co następuje:

§ 1. Konserwowanie artykułów żywności, przeznaczonych do obiegu dla spożycia, mające na celu przeciwdziałanie, względnie wstrzymanie fermentacji oraz wszelkich procesów rozkładu, psucia, gnicia i t. p., może odbywać się jedynie z pomocą środków, wyszczególnionych w niniejszem rozporządzeniu.

Nowe środki konserwujące mogą być dopuszczone do użytku tylko w drodze rozporządzenia Ministra spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu.

§ 2. Środkami dopuszczalnemi do konserwowania artykułów żywności są:

1) środki fizyczne,

2) środki chemiczne.

§ 3. Środkami fizycznemi do konserwowania artykułów żywności mogą być:

a) niska ciepłota nie przekraczająca $+7^0$ C (zamrażanie, przechowywanie w chłodniach i t. p.);

b) wysoka ciepłota przy jednoczesnem zabezpieczeniu artykułów żywności przed dostępem powietrza przez umieszczenie ich w naczyniach szczelnie zamkniętych (sterylizacja, pasteryzacja, odwadnianie, zagęszczanie, konserwowanie w puszkach, słojach i t. p.) oraz wędzenie i suszenie;

c) usuwanie powietrza z naczyń szczelnie zamkniętych.

Używanie środków wyszczególnionych pod a), b) i c) powinno odbywać się przy zastosowaniu odpowiednich urządzeń, aparatów i przyrządów, a sposób ich stosowania powinien być uzależniony od rodzaju artykułu żywności i od jego przeznaczenia.

§ 4. Środkami chemicznemi, służącemi do konserwowania artykułów żywności, mogą być:

1) środki konserwujące, dopuszczalne w ilościach dowolnych lub ograniczonych poszczególnemi przepisami, mianowicie: cukier, sól kuchenna, alkohol, ocet fermentacyjny jadalny lub najwyżej 15% jadalny roztwór kwasu octowego, korzenie;

2) środki konserwujące, dopuszczalne jedynie z ograniczeniami, mianowicie, saletra, kwas siarkawy, kwas benzoesowy i jego sole, kwas mrówkowy.

§ 5. Chemiczne środki konserwujące wyszczególnione w § 4 pkt. 2 mogą być stosowane z następującemi ograniczeniami:

środek konserwujący	artykuł żywności	ilość maksymalna
1. Saletra (azotan potasowy)	mięso i przetwory mięsne	0,3 gr. na 100 gr. produktu
2. Bezwodnik kwasu siarkowego (SO_2)	wino	0,4 gr. SO_2 w stanie związanym, z czego 0,06gr. SO_2 wolnego na 1 ltr. produktu
„	owoce suszone	0, 125 gr. na 100 gr. produktu
„	jarzyny suszone	0,125 gr. na 100 gr. produktu
3. Kwas benzoesowy lub jego sól sodowa	przetwory owocowe	0,1 gr. na 100 gr. produktu
„	konserwy rybne	0,1 gr. na 100 gr. produktu
„	margaryna	0,2 gr. na 100 gr. produktu
4. Kwas mrówkowy	surowe soki owocowe (półfabrykaty)	0,15 gr. na 100 gr. produktu
„	syropy owocowe	0, 1 gr. na 100 gr. produktu

§ 6. Środki konserwujące, wyszczególnione w §§ 4 i 5, dodawane do artykułów żywności, przeznaczonych do obiegu dla spożycia nie mogą zawierać zanieczyszczeń ani wywierać wpływu szkodliwego na zapach i naturalne właściwości danego artykułu żywności.

§ 7. Zabrania się.

a) stosowania środków konserwujących do artykułów żywności, o ile stosowanie miałoby na celu ukrycie stanu, własności (złej jakości względnie zepsucia) tych artykułów;

b) stosowania, jako środków konserwujących do owoców, które mogą być spożywane ze skórkami i do wszelkich przetworów owocowych związków arsenu, ołowiu lub innych związków trujących.

§ 8. Przepisy niniejszego rozporządzenia mają również zastosowanie do artykułów żywności, sprowadzanych z zagranicy oraz z obszarów, na których rozporządzenie niniejsze nie obowiązuje.

§ 9. O ile ze względu na zapotrzebowanie rynku zagranicznego konserwowanie artykułów żywności odbywać się będzie odmiennie od postanowień niniejszego rozporządzenia, wytwórca obowiązany jest donieść o tem bez-

zwłocznie wojewódzkiej władzy administracji ogólnej.

§ 10. Winni naruszenia właściwych przepisów rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 36, poz. 343) podlegają karom przewidzianym w rozdziale III tego rozporządzenia.

§ 11. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie w 3 miesiące po ogłoszeniu.

Poz. 560. Rozporządzenie Ministra Skarbu oraz Przemysłu i Handlu z dnia 9 lipca 1931 r. o warunkach uzyskania zwolnienia od cła przy rybołówstwie morskiem.

Poz. 561. Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 30 czerwca 1931 r. o zmianie granic gmin wiejskich Białobrzegi i Serokomla w powiecie łukowskim, województwie lubelskiem.

Poz. 562. Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 30 czerwca 1931 r. o zmianie granic gmin wiejskich Sabnie i Jabłonna w powiecie sokołowskim, województwie lubelskiem.

Poz. 563. Oświadczenie Rządowe z dnia 15 lipca 1931 r. w sprawie przystąpienia W. M. Gdańska do konwencji handlowej i nawigacyjnej pomiędzy Polską i Portugalją, zawartej w drodze wymiany not w Lizbonie dn. 28 grudnia 1929 r.

z 10 sierpnia Nr. 69 Rok 1931

Poz. 564. Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 30 czerwca 1931 r. wydane w porozumieniu z Ministrem Skarbu w sprawie udzielania pożyczek długoterminowych z komunalnego funduszu pożyczkowo-zapomogowego.

Na podstawie art. art. 1 i 5 rozporządzedzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 1 czerwca 1927 r. o utworzeniu komunalnego funduszu pożyczkowo-zapomogowego (Dz. U. R. P. Nr. 50, poz. 448) oraz w związku z § 5 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 17 września 1927 r., wydanego w porozumieniu z Ministrem Skarbu, w sprawie utworzenia komunalnego funduszu pożyczkowo-zapomogowego (Dz. U. R. P. Nr. 87, poz. 783) zarządza się co następuje:

§ 1. Z funduszu pożyczkowo-zapomogowego będą udzielane związkom komunalnym, poczynając od dnia wejścia w życie niniejszego rozporządzenia, pożyczki długoterminowe na lat 5 i 10.

§ 2. Na udzielanie pożyczek długoterminowych przeznaczona zostaje połowa całego funduszu pożyczkowego; druga połowa służyć będzie na udzielanie pożyczek krótkoterminowych.

Przed wprowadzeniem w życie powyższej zasady przeznacza się sumę 8.000.000 złotych na konwersję zaciągniętych przed wejściem w życie niniejszego rozporządzenia z funduszu pożyczkowo-zapomogowego krótkoterminowych pożyczek dla tych związków komunalnych, które — ze względu na swą sytuację finansową—nie mogą pożyczek tych zwrócić w terminie. Zwroty tych skonwertowanych pożyczek oraz normalne wpływy funduszu pożyczkowego będą jednakże następnie zużytkowane wyłącznie na udzielanie pożyczek krótkoterminowych tak długo, dopóki suma pożyczek krótkoterminowych nie zrówna się z sumą pożyczek długoterminowych.

§ 3. Pożyczki długoterminowe będą udzielane na następujące cele:

a) na inwestycje, które związki komunalne podejmują w wykonaniu ich ustawowych zadań, a które się nie rentują, jako to: szkoły, szpitale, przychodnie, przytułki, drogi, bruki i t. p.; w wyjątkowych wypadkach, w miarę rozporządzalnych kredytów, mogą być udzielane pożyczki długoterminowe również na dokończenie inwestycyj rentujących się, o ile ich stan grozi zniszczeniem włożonego kapitału, względnie na spłatę zobowiązań krótkoterminowych, zaciągniętych przez związek komunalny na dokończenie takich inwestycyj;
b) na konwersję pożyczek krótkoterminowych, zaciągniętych z funduszu pożyczkowo-zapomogowego.

Przy ubieganiu się o kredyty długoterminowe na cele, wymienione w zdaniu drugiem pod lit a) niniejszego paragrafu, winien związek komunalny wykazać, że wydatki na odnośne inwestycje były preliminowane w budżecie i pokrycie ich opierało się na realnych podstawach oraz, że brak funduszów na ich wykończenie powstał z przyczyn, nie dających się przewidzieć i niezależnych od związku komunalnego.

§ 4. Pożyczki długoterminowe będą udzielane w złotych w złocie przy zastosowaniu postanowień art. 16 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 5 listopada 1927 r. w sprawie zmiany ustroju pieniężnego (Dz. U. R. P. Nr. 97, poz. 855) i oprocentowane będą na 4% rocznie. Udzielane one będą związkom komunalnym na skrypt dłużny związku w zasadzie bez osobnego zabezpieczenia pożyczki przez hipotekę albo zastaw, z wyjątkiem zabezpieczenia na wpływach z dodatków komunalnych do podatków państwowych od spożycia, zużycia względnie produkcji oraz udziału w opłacie skarbowej od spirytusu, na których w szczególności będzie zabezpieczona terminowa spłata procentów i rat amortyzacyjnych. Przy ubieganiu się o przyznanie pożyczki muszą związki

komunalne wykazać, iż stan ich gospodarki finansowej gwarantuje terminowy zwrot pożyczki.

Wypłata pożyczek długoterminowych może nastąpić zarówno naraz w całej sumie przyznanej pożyczki, jako też ratami.

W skrypcie dłużnym, jaki ma być wystawiony przez związek komunalny, winien tenże związek przyjąć zobowiązanie, iż w oznaczonym okresie czasu wykaże zużycie pożyczki względnie jej rat na ten cel, na który pożyczka została udzielona. Przepis ten nie dotyczy pożyczek długoterminowych, powstałych z konwersji pożyczek krótkoterminowych.

W wypadku zużycia pożyczki wbrew przeznaczeniu pożyczka podlega natychmiastowemu zwrotowi, ewentualnie przez bezzwłoczne zajęcie na jej spłatę wpływów komunalnych, o których mowa w ustępie pierwszym niniejszego paragrafu.

§ 5. Odsetki płatne są z góry w terminach półrocznych każdorazowo w dniach 1 czerwca i 1 grudnia—od każdorazowej pozostałości długu, przyczem odsetki, należne za okres do pierwszego terminu ich płatności potrąca się z sumy pożyczkowej przy jej wypłacie.

§ 6. Spłata pożyczek dokonywać się będzie w równych ratach półrocznych, w terminach wymienionych w § 5, przyczem:

1) dla pożyczek z terminem pięcioletnim pierwsza rata płatna będzie po upływie dwunastu miesięcy od daty udzielenia pożyczki.

2) dla pożyczek z terminem dziesięcioletnim pierwsza rata płatna będzie po upływie osiemnastu miesięcy od daty udzielenia pożyczki.

Spłacanie ratami pożyczek długoterminowych, powstałych z konwersji pożyczek krótkoterminowych, rozpoczyna się od najbliższego terminu półrocznego w bezpośrednio następującym roku budżetowym.

§ 7. Od pożyczek długoterminowych, udzielanych na podstawie niniejszego rozporządzenia, pobierać będzie Polski Bank Komunalny tytułem prowizji 3/4% rocznie — niezależnie od odsetek, wymienionych w § 4.

§ 8. Jeżeli w ciągu czternastu dni od terminu płatności nie zostaną uiszczone należności wymienione w §§ 4, 6 i 7, to od zaległych sum obliczane będą procenty w podwójnej wysokości. Zarazem, na podstawie uchwały komisji, przyznającej pożyczki, Polski Bank Komunalny przystąpi do egzekucji zaległych należności zgodnie z przepisami swego statutu, a w pierwszym rzędzie zajmie wpływy, o których mowa w ustępie pierwszym § 4.

§ 9. Do technicznej strony udzielania pożyczek długoterminowych stosują się odpowiednie przepisy Ministra Spraw Wewnętrznych z dn. 17 września 1927 r. (Dz. U. R. P. Nr. 87, poz. 783), zmienionego częściowo rozporządzeniem Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 8 kwietnia 1930 r. (Dz. U. R. P. Nr. 32, poz. 275) z tą zmianą, że sprawozdania ze stanu pożyczek długoterminowych będzie Polski Bank Komunalny składał półrocznie.

§ 10. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Poz. 565. Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 31 lipca 1931 r. o władzy mianującej i trybie mianowania komorników sądów grodzkich w okręgach sądów apelacyjnych w Warszawie, Lublinie i Wilnie.

Poz. 566. Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 8 sierpnia 1931 r. w sprawie rejestracji skazanych *).

Na podstawie art. 8 prawa o ustroju sądów powszechnych z dnia 6 lutego 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 12, poz. 93) zarządzam co następuje:

I. Postanowienia ogólne.

§ 1. Rejestr karny, zawierający wiadomości o prawomocnych wyrokach skazujących, prowadzony będzie w Ministerstwie Sprawiedliwości, w dziale rejestracji skazanych.

§ 2. Sądy sporządzać będą w tym celu karty karne z zastosowaniem poniższych postanowień.

II. Zakres rejestracji skazanych.

§ 3. Sądy grodzkie wypełniać będą karty karne w następujących wypadkach:

a) bez względu na rodzaj i wysokość wymierzonej kary, w razie skazania za przestępstwo popełnione z chęci zysku, z wyjątkiem skazań za kradzieże leśne i polne, karane z mocy szczególnych przepisów;
b) w wypadkach skazania za przestępstwo innego rodzaju, jeśli wymierzono karę ponad 3 miesiące pozbawienia wolności.

Równocześnie z wysłaniem karty karnej sąd grodzki w wypadkach skazania za przestępstwa popełnione z chęci zysku (§ 3 a) będzie zawiadamiać gminę (urząd gminny), w obrębie której osoba skazana ma rzeczywiście miejsce zamieszkania (wzór Nr. 8).

W celu ustalenia recydywy sądy grodzkie miejsca skazania prowadzić będą wykazy osób skazanych z mocy szczególnych przepisów za kradzieże leśne i polne (wzór Nr. 9) tudzież skorowidz alfabetyczny do tegoż wykazu wyłącznie na potrzeby własne oraz kilku bezpośrednio z niemi graniczących sądów grodzkich.

§ 4. Sądy okręgowe będą wypełniały karty karne w każdym wypadku skazania z wyjątkiem spraw karno-administracyjnych.

*) W wyjątkach.

W sprawach karnych skarbowych należy nadsyłać karty karne tylko w razie skazania za przestępstwo popełnione w okolicznościach wskazanych w art. 24 do 29 włącznie ustawy karnej skarbowej z dnia 2 sierpnia 1926 r. (Dz. U. R. P. Nr. 105, poz. 609), albo w razie skazania za przestępstwa zagrożone karą więzienia (lub zamiast niej aresztem w myśl art. 238 U. K. S.), choćby wymierzono karę łagodniejszą. Względem innych przestępstw, podlegających ustawie karnej skarbowej, nie sporządza się kart karnych; skazani za te przestępstwa ulegają rejestracji w myśl postanowień rozporządzenia Ministra Skarbu i Sprawiedliwości z dnia 15 listopada 1926 r. (Dz. U. R. P. Nr. 120, poz. 693).

Równocześnie z wysłaniem karty karnej sąd okręgowy zawiadamiać będzie o skazaniu gminę (urząd gminny), w obrębie której osoba skazana ma rzeczywiste miejsce zamieszkania (wzór Nr. 8).

V. Udzielenie wiadomości z rejestru karnego.

§ 28. Rejestr karny udziela wiadomości, czy i za jakie czyny przestępne pewna osoba była sądownie karana, na żądania sądów, prokuratur, policji i innych organów prowadzących dochodzenia w sprawach karnych, władz administracji ogólnej, innych władz administracyjnych, podległych bezpośrednio władzom centralnym oraz na żądanie władz wojskowych.

W celu ustalenia list wyborczych rejestr karny udziela również wiadomości o skazanych co do poszczególnych osób na żądania urzędów gminnych i komisyj wyborczych.

§ 29. Żądania udzielenia wiadomości o tem, czy pewna osoba była sądownie karana powinny zawierać następujące dane dokładnie ustalone: 1) nazwisko (co do mężatek, wdów i rozwódek osobno nazwisko panieńskie oraz nazwisko męża), 2) imię, 3) imiona rodziców, osobno ojca, matki tudzież nazwisko panieńskie matki, 4) data urodzenia (wiek), 5) miejsce (powiat i gmina) urodzenia.

§ 30. Osoba nienotowana w rejestrze karnym może na swą prośbę otrzymać o tem zaświadczenie z rejestru karnego.

§ 45. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1932 r.

z 13 sierpnia Nr. 70 Rok 1931

Poz. 567. Układ o komunikacji kolejowej pomiędzy Rzecząpospolitą Polska i Królestwem Rumunji, podpisany w Bukareszcie dn. 30 października 1929 r.

Poz. 568. Oświadczenie Rządowe z dnia 3 lipca 1931 r. w sprawie wymiany dokumentów ratyfikacyjnych układu o komunikacji kolejowej między Rzecząpospolitą Polską i Królestwem Rumunji, podpisanego, wraz z protokółem końcowym i załącznikami A, B, C, D, w Bukareszcie dnia 30 października 1929 r.

Poz. 569. Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 14 sierpnia 1931 r. o przekazaniu rejestrów karnych z prokuratur sądów okręgowych w Gnieźnie, Grudziądzu i Starogardzie do Ministerstwa Sprawiedliwości.

Poz. 570. Rozporządzenie Ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego wydane w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych i Ministrem Skarbu z dnia 6 czerwca 1931 r. w sprawie zmiany rozporządzenia z dnia 5 lipca 1923 r. w przedmiocie wykonania ustawy z dnia 17 lutego 1922 r. o zakładaniu i utrzymywaniu publicznych szkół powszechnych.

Na podstawie art. 24 ustawy z dnia 17 lutego 1922 r. o zakładaniu i utrzymywaniu publicznych szkół powszechnych (Dz. U. R. P. Nr. 18, poz, 143) w brzmieniu, nadanem jej ustawą z dnia 25 listopada 1925 r. (Dz. U. R. P. Nr. 126, poz. 898) zarządza się co następuje:

§ 1. Paragraf 18 ustęp 1 rozporządzenia Ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego, wydanego w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych i Ministrem Skarbu z dnia 5 lipca 1923 r. w przedmiocie wykonania ustawy z dnia 17 lutego 1922 r. o zakładaniu i utrzymywaniu publicznych szkół powszechnych (Dz, U. R. P. Nr. 73, poz. 574) otrzymuje następujące brzmienie:

„Projekt budżetu wydatków, ciążących w myśl art. 11 ustawy, na gminach i obszarach dworskich układa corocznie organ samorządu szkolnego tej gminy, na której obszarze znajduje się szkoła, a jeżeli jest kilka szkół, dla każdej zosobna i przesyła przed dniem 15 września poprzedzającego roku właściwej radzie szkolnej powiatowej, która obowiązana jest powziąć uchwałę do 1 listopada i po dokonaniu w razie potrzeby zmian przesłać budżet zarządowi gminy celem uchwalenia pokrycia przez właściwą władzę gminy".

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Poz. 571. Oświadczenie Rządowe z dnia 15 lipca 1931 r. w sprawie wykonania pewnych czynności, przewidzianych w polsko-niemieckim układzie waloryzacyjnym, podpisanym w Berlinie dnia 5 lipca 1928 r.

Poz. 572. Oświadczenie Rządowe z dnia 18 lipca 1931 r. w sprawie przystąpienia kolonji (i protektoratu) Gambija, protektoratu Uganda i terytorjum mandatowego Tanganaika do międzynarodowego porozumienia, dotyczącego zwalczania handlu żywym towarem, podpisanego w Paryżu dnia 18 maja 1904 r., i do międzynarodowej konwencji, dotyczącej zwalczania handlu żywym towarem, podpisanej w Paryżu dnia 4 maja 1910 r.

Poz. 573. Oświadczenie Rządowe z dnia 20 lipca 1931 r. w sprawie podpisania przez Republikę Salvador protokółu dotyczącego uzyskania mocy obowiązującej przez międzynarodową konwencję opjumową, podpisaną w Hadze dnia 23 stycznia 1912 r.

Poz. 574. Oświadczenie Rządowe z dnia 20 lipca 1931 r. w sprawie przystąpienia Republiki San-Marino do konwencji międzynarodowej, dotyczącej ruchu samochodowego, podpisanej w Paryżu dnia 24 kwietnia 1926 r.

Poz. 575. Oświadczenie Rządowe z dnia 31 lipca 1931 r. w sprawie złożenia przez Rumunję dokumentu ratyfikacyjnego konwencji, dotyczącej niewolnictwa, podpisanej w Genewie dnia 25 września 1926 r.

Poz. 576. Obwieszczenie Ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych i Ministrem Skarbu z dnia 6 czerwca 1931 r. o sprostowaniu błędu w rozporządzeniu Ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego wydanego w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych i Ministrem Skarbu z dnia 5 lipca 1923 r. w przedmiocie wykonania ustawy z dnia 17 lutego 1922 r. o zakładaniu i utrzymywaniu publicznych szkół powszechnych.

Na podstawie art. 6 lit. b) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 23 grudnia 1927 r. w sprawie wydawania Dziennika Ustaw Rzeczypospolitej (Dz. U. R. P. z 1928 r. Nr. 3, poz. 18) w brzmieniu ustalonem art 4 ustawy z dnia 12 lutego 1930 r. (Dz. U. R. P. Nr. 13, poz. 19), prostuje się błąd w rozporządzeniu Ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego, wydanego w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych i Ministrem Skarbu, z dnia 5 lipca 1923 r. w przedmiocie wykonania ustawy z dnia 17 lutego 1922 r. o zakładaniu i utrzymywaniu publicznych szkół powszechnych (Dz. U. R. P. Nr. 73, poz. 574), a mianowicie w wierszu szóstym § 23 zamiast „nie umożliwione" powinno być „uniemożliwione".

II.

Przedruki z Monitora Polskiego.

---

z 1 sierpnia Nr. 175 Rok 1931

Poz. 256. Orzeczenie Nadzwyczajnej Komisji Rozjemczej.

z 3 sierpnia Nr. 176 Rok 1931

Poz. 257. Obwieszczenie Ministra Skarbu z dnia 17 lipca 1931 r.

Poz. 258. Obwieszczenie Ministra Skarbu z dnia 17 lipca 1931 r.

z 4 sierpnia Nr. 177 Rok 1931

Poz. 259. Zarządzenie Ministra Robót Publicznych w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych z dnia 30 lipca 1931 r. w sprawie miejscowych przepisów o wznoszeniu i naprawie budynków nieogniotrwałych w m. st. Warszawie.

z 5 sierpnia Nr. 178 Rok 1931

z 6 sierpnia Nr. 179 Rok 1931

Poz. 260. Zarządzenie o nadaniu Krzyża Niepodległości z Mieczami, Krzyża Niepodległości oraz Medalu Niepodległości.

z 7 sierpnia Nr. 180 Rok 1931

Poz. 261. Uzupełnienie listy księgowych, zaprzysiężonych przy Izbie Przemysłowo-Handlowej w Wilnie.

z 8 sierpnia Nr. 181 Rok 1931

Poz. 262. Zarządzenie Ministrów: Robót Publicznych i Spraw Wewnętrznych z dnia 5 lipca 1931 r., uzupełniające instrukcję z dnia 14 października 1930 r. dla państwowych urzędników służby drogowej, powołanych do wykonywania kontroli ruchu na drogach publicznych (kontrolerów ruchu).

Na podstawie art. 19 i 26 ustawy z dnia 7 października 1921 r. o przepisach porządkowych na drogach publicznych (Dz. U. R. P. Nr. 89, poz. 656) oraz art. 2 p. 3 ustawy z dnia 3 lutego 1931 r. o Państwowym Funduszu Drogowym (Dz. U. R. P. Nr. 16, poz. 81) zarządza się, co następuje:

§ 1.

Paragrafowi 1 Instrukcji z dnia 14 października 1930 r. dla kontrolerów ruchu („Monitor Polski" Nr. 252, poz. 343), nadaje się następujące brzmienie:

„Kontroler ruchu jest zaprzysiężonym państwowym organem służby drogowej, powołanym do czuwania nad przestrzeganiem przepisów porządkowych na drogach publicznych. Wchodzi on w skład personelu Oddziału Drogowego Dyrekcji Robót Publicznych Urzędu Wojewódzkiego i podlega służbowo na terenie powiatu miejscowej właściwej powiatowej władzy administracji ogólnej".

§ 2.

Paragrafowi 12 tejże Instrukcji z dnia 14 października 1930 r. nadaje się następujące brzmienie:

„Pobrane grzywny obowiązany jest kontroler ruchu w ciągu 48 godzin od chwili pobrania wpłacać na rzecz Państwowego Funduszu Drogowego przez Pocztową Kasę Oszczędności za pomocą specjalnych blankietów na konto czekowe właściwego Urzędu Wojewódzkiego. Otrzymane dowody wpłacenia mają być dołączane do sprawozdań miesięcznych".

§ 3.

Do § 13 tejże Instrukcji z dnia 14 października 1930 r. dodaje się drugie zdanie o następującem brzmieniu: „Niezależnie od tego, kontroler obowiązany jest składać staroście w czasie bytności swej na terenie powiatu ustne sprawozdanie ze swych czynności, o ile dojazd do siedziby powiatu nie jest połączony ze szczególnemi kosztami lub zbytnią stratą czasu".

z 10 sierpnia Nr. 182 Rok 1931

Poz. 263. Obwieszczenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 28 lipca 1931 r. w sprawie zmiany nazwy gminy Wola Wężykowa w powiecie łaskim, województwie łódzkiem.

z 11 sierpnia Nr. 183 Rok 1931

Poz. 264. Orzeczenie Nadzwyczajnej Komisji Rozjemczej, ustalającej warunki pracy i płacy straży leśnej na rok służbowy 1931/32 na obszarze województw: warszawskiego, lubelskiego, łódzkiego i białostockiego.

z 12 sierpnia Nr. 184 Rok 1931

Poz. 265. Uchwała Komitetu Likwidacyjnego w Poznaniu z dnia 23 czerwca 1931 r.

Poz. 266. Uchwała Komitetu Likwidacyjnego w Poznaniu z dnia 23 czerwca 1931 r.

Poz. 267. Uchwała Komitetu Likwidacyjnego w Poznaniu z dnia 23 czerwca 1931 r.

z 13 sierpnia Nr. 185 Rok 1931

z 14 sierpnia Nr. 186 Rok 1931

III.

Przedruki z innych wydawnictw urzędowych.

MINISTERSTWO
PRACY I OPIEKI SPOŁECZNEJ

Pismo Nr. 5257/O. V. z dnia 8 lipca 1931 r. w sprawie wystawiania książek inwalidzkich.

Do

P. P. Wojewodów i Komisarza Rządu m st. Warszawy

Ministerstwo Pracy i Opieki Społecznej wślad pisma okólnego Nr. 7503/O. V. 30 i Nr. 1017/O. V. 31, wyjaśnia, że nie należy wystawiać książek inwalidzkich osobom, co do których inwalidzkie komisje rewizyjno-lekarskie (inwalidzkie komisje odwoławcze) orzekły, że cierpienie pozostaje w związku przyczynowym ze służbą wojskową, natomiast nie zachodzi utrata zdolności zarobkowej (wynosi 0%).

VI.

Okólniki Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.

217.

Okólnik Nr. 142

z dnia 3 sierpnia 1931 r.

(OL. 1445/20) w sprawie zapobiegania pożarom w lasach państwowych.

Do

P. P. Wojewodów.

Jeden z Panów Wojewodów doniósł Ministerstwu Spraw Wewnętrznych, że ze strony właściwej Dyrekcji Lasów Państwowych wpłynął wniosek o uzupełnienie §§ 3 i 13 rozporządzenia porządkowego o zapobieganiu pożarom, rozesłanego P. P. Wojewodom przy okólniku Nr. 107 z r. 1930 (Zb. zarządzeń, str. 1197) w tym kierunku, że zawarte w nich postanowienia dotyczą wyłącznie lasów prywatnych, albowiem w lasach państwowych obowiązuje specjalna instrukcja, regulująca między innemi, zasady akcji przeciwpożarowej w sposób nieco odmienny, niż powołane rozporządzenie porządkowe.

W związku z tem, Ministerstwo Spraw Wewnętrznych wyjaśnia, że zapobieganie pożarowi i akcja ratownicza na terenie lasów państwowych musi podlegać wyłącznie przepisom, wydanym specjalnie przez Ministerstwo Rolnictwa, które są zawarte w „Instrukcji służbowej dla leśniczych lasów Państwowych“ (§§ 54 — 56) i takiej instrukcji dla gajowych L. P. (§§ 30—38); i których, naturalnie, rozporządzenie porządkowe Wojewody uchylić w żadnym razie nie może.

W szczególności zwraca się uwagę, że zgodnie z § 55 powołanej Instrukcji dla leśniczych — kierownictwo akcją ratunkową w razie pożaru lasów państwowych spoczywa w ręku funkcjonarjuszy leśnych, co nie usuwa jednak obowiązku władz administracji ogólnej i Policji P. najdalej posuniętego współdziałania w tej akcji z administracją lasów państwowych.

218.

Okólnik Nr. 143

z dnia 31 lipca 1931 r.

(Ap. 4564/5) o kontroli ruchu drogowego przez członków automobilklubów.

Do

P.P. Wojewodów i Komisarza Rządu m. st. Warszawy.

Rozporządzenie Ministrów: Robót Publicznych i Spraw Wewnętrznych z dn. 27.I.1928 r. o ruchu pojazdów mechanicznych na drogach publicznych, nie przewiduje możności upoważnienia członków klubów automobilowych do czuwania narówni z organami urzędowemi nad przestrzeganiem przepisów powyższego rozporządzenia.

Aczkolwiek w myśl postanowień rozporządzenia o postępowaniu karno-adm. działalność członków automobilklubów, jaką przewidywało rozporządzenie o ruchu pojazdów mechanicznych z dnia 6.VII.1922 r., nie miałaby faktycznego znaczenia, gdyż sporządzone przezeń doniesienie nie mogłoby służyć za podstawę do wyznaczenia rozprawy karno-administracyjnej, czy też do wydania nakazu karnego, — to jednak zupełne niedopuszczenie tych osób do współpracy nad porządkowaniem ruchu drogowego nie jest wskazane.

Praktyka kilkoletnia wykazała, że bezinteresowna działalność członków automobilklubów była bardzo pożyteczną, że bardzo wielu z nich dobrze orjentuje się zarówno w szczegółach ruchu jak i w odnośnych przepisach prawnych, oraz że będąc często w rozjazdach mają dużo sposobności zauważenia naruszenia przepisów przez kierowców, woźniców i t. p. wstrzymujących się od wykroczeń w pobliżu posterunków Policji Państwowej.

Zważywszy powyższe Ministerstwo Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministerstwem Robót Publicznych prosi Pana Wojewodę (Pana Komisarza Rządu) o wydanie zarządzenia, aby w interesie poprawy warunków ruchu drogowego organa Policji Państwowej udzielały w razie uzasadnionej potrzeby pomocy poszczególnym członkom klubów automobilowych, oraz aby przyjmowały od nich doniesienia celem dalszego przeprowadzania dochodzeń w trybie przyśpieszonym.

Zarządy klubów automobilowych w Warszawie, Łodzi, Bydgoszczy, Katowicach, Krakowie, Lwowie, Łucku i Wilnie wystawią członkom swym, co do których nie będą miały wątpliwości, iż potrafią sprostać przyjętym na siebie obowiązkom legitymacje (według załączonego wzoru), oraz przedłożą je do poświadczenia właściwym ze względu na zamieszkanie posiadacza starostwom. Powiatowa władza administracji ogólnej jeśli nie będzie miała zastrzeżeń co do osoby, dla której legitymacja jest wystawiona, winna legitymację poświadczyć na przeciąg 2 lat, po upływie których będą one mogły być przedłużane na następny 2-letni okres.

Tylko członkowie automobilklubów, zaopatrzeni w powyższe legitymacje będą mogli zwracać się do organów Policji Państwowej w zakresie ustalonym niniejszem zarządzeniem.

Str. 1

Nr.............. Rok..............

LEGITYMACJA

dla

członka (wileńskiego) automobilklubu

Pana ....

zam. w ....

(Wilno) dn. .... 1931 r.

Prezes

....

w myśl reskryptu Min. Spraw Wewnętrznych z dnia 31.VII 1931 r. Nr. AP. 4564/5 okaziciel niniejszej legitymacji uprawniony jest do zwracania się o udzielenie pomocy policji państwowej w zakresie swych czynności związanych z przestrzeganiem przepisów porządkowych na drogach publicznych.

(Wileński) Starosta (grodzki)

Pieczęć

(Wilno) dn. 19

Str. 2

ważność legitymacji niniejszej przedłuża się na rok..............

ważność legitymacji niniejszej przedłuża się na rok..............

10 cm.

13 cm.

219.

Okólnik Nr. 144

z dnia 4 sierpnia 1931 r.

(OB. 729/47) w sprawie urzędowych przesyłek listowych wolnych od opłat pocztowych.

Do

P. P. Wojewodów i Komisarza Rządu m. st. Warszawy.

Na podstawie uchwały Rady Ministrów z dnia 12 lutego 1931 r. będzie zasadniczo uregulowane zagadnienie opłat instytucyj państwowych za świadczenia przedsiębiorstwa „Polska Poczta, Telegraf i Telefon", oraz „Polskie Koleje Państwowe."

Nim to jednak nastąpi zachodzi konieczność zapobieżenia:

1) bardzo znacznemu wzrostowi bezpłatnych urzędowych przesyłek listowych władz i urzędów (organów) państwowych i samorządowych, a zwłaszcza przesyłek listowych poleconych oraz za zwrotnem poświadczeniem odbioru;

2) nadużywaniu urzędowych przesyłek listowych, wolnych od opłat pocztowych, dla celów prywatnych, przez pracowników władz i urzędów (organów) państwowych i samorządowych.

W tym celu zarządzam:

1) nadesłanie Ministerstwu Spraw Wewnętrznych spisu podległych władz i urzędów (organów) państwowych, oraz osobnego spisu władz i urzędów (organów) samorządowych, wraz z podaniem, co należy do zakresu poruczonego danego samorządu terytorjalnego, lub innego i na jakiej podstawie prawnej;

2) przestrzeganie przez podległe władze i urzędy (organa) postanowienia zawartego w art. 23 pkt. 2 lit. d) ustawy o poczcie, telegrafie i telefonie, w myśl którego urzędowe przesyłki listowe, wysyłane przez te władze i urzędy (organa) w wyłącznym interesie adresatów niezwolnionych od opłat pocztowych, podlegają pojedyńczej zwykłej taryfowej opłacie pocztowej, ustanowionej dla danego rodzaju przesyłek pocztowych i opłatę tę uiszcza adresat przy odbiorze przesyłki;

3) ograniczenie wysyłania przez władze i urzędy (organa) państwowe i samorządowe urzędowych przesyłek listowych w ogólności, a w szczególności, aby władze i urzędy (organa) państwowe ograniczyły wysyłanie przesyłek listowych poleconych oraz za zwrotnem poświadczeniem odbioru tylko do koniecznych wypadków;

4) zwrócenie uwagi pracownikom podległych władz i urzędów (organów), iż nadużywanie urzędowych przesyłek listowych, wolnych od opłat pocztowych, dla celów prywatnych jest przestępstwem, za które grozi odpowiedzialność służbowa i karno-sądowa;

5) wydanie polecenia podległym kierownikom władz i urzędów (organów), aby kontrolowali sporadycznie osobiście, lub przez wyznaczony w tym celu organ, czy wysyłane i nadchodzące urzędowe przesyłki listowe, wolne od opłat pocztowych nie są nadużywane dla celów prywatnych;

6) polecenie podległym kierownikom władz i urzędów (organów), by w wypadkach nasuwającego się władzom, urzędom (organom) pocztowym podejrzenia o nadużycie urzędowych przesyłek listowych, wolnych od opłaty pocztowej, dla celów prywatnych, otwierali, na wniosek władz i urzędów (organów) pocztowych, podejrzane urzędowe przesyłki listowe i badali, czy nie zachodzi nadużycie wolności od opłat pocztowych, oraz udzielali tym organom pocztowym pisemnych zaświadczeń wyniku badania.

Odnośne wykazy winny być nadesłane do 15 września r. b.

220.

Okólnik Nr. 145

z dnia 4 sierpnia 1931 r.

(AC. 12978/1) o formie ogłoszeń w „Monitorze Polskim" po myśli art. 3 ustawy z dnia 1 lipca 1926 r. o aktach urodzenia dzieci nieznanych rodziców.

Do

P. P. Wojewodów województw centralnych i wschodnich i Komisarza Rządu m. st. Warszawy.

W związku z postanowieniem art. 3 ustawy z dnia 1 lipca 1926 r. o aktach (metrykach) urodzenia dzieci nieznanych rodziców na obszarze b. zaboru rosyjskiego (Dz. U. R. P. Nr. 72, poz. 413) ustaliła się praktyka, iż wojewódzkie władze administracji ogólnej bezpośrednio po nadaniu nazwiska dziecku nieznanych rodziców przystępowały do zarządzenia ogłoszenia w „Monitorze Polskim" *każdego* aktu z osobna, przyczem koszt ogłoszenia każdego takiego poszczególnego aktu wynosił około 50 zł. Wydatki te, obciążające po myśli art. 6 powołanej ustawy Skarb Państwa winny obecnie w dobie ogólnych nakazów oszczędnościowych ulec wydatnej, w granicach możliwości obniżce.

W tym celu Ministerstwo zarządza, by na przyszłość:

1) teksty omawianych ogłoszeń sprowadzały się do wymienienia jedynie niezbędnych t. j. przewidzianych ustawowo danych (art. 3 cyt. ust.);

2) ogłoszeń tych nie zarządzano jak dotąd indywidualnie od wypadku do wypadku, ale stopniowo w miarę nagromadzenia się większej ilości odpowiednich aktów.

Poniżej przesyła się wzorowy formularz takiego ogłoszenia.

OGŁOSZENIE.

Wojewoda .... decyzją z dnia .... 193... r. na zasadzie art. 3 ustawy z dnia 1 lipca 1926 r. (Dz. U. R. P. Nr. 72, poz. 413) oraz § 1 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 8 kwietnia 1927 r. (Dz. U. R. P. Nr. 36, poz. 325) nadał dzieciom nieznanych rodziców następujące nazwiska:

I. Dzieciom pozostającym w pieczy Magistratu m. .... w szczególności.

1) Dziecku płci .... imieniem ...., znalezionemu przez .... dnia .... 19..... r. (krótkie określenie okoliczności i miejsca znalezienia .... liczącemu podówczas około .... — *N. N.*

2) Dziecku płci ...., imieniem ...., znalezionemu przez .... (krótkie określenie okoliczności i miejsca znalezienia) i t. d. jak wyżej.

II. Dzieciom pozostającym w pieczy zarządu gminy wyznaniowej m. ...., w szczególności:

1) Dziecku płci ...., imieniem ...., znalezionemu i t. d. (jak wyżej).

(—) WOJEWODA.

221.

Okólnik Nr. 146

z dnia 11 sierpnia 1931 r.

(OL. 2138 38) o odpowiedziach na skargę do Najw. Tryb. Admin. (§ 166 Regulaminu M. S. Wewn.)

Do

P.P. Dyrektorów Departamentów I-V, Naczelników Wydziałów i wszystkich urzędników referujących Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.

Stwierdzono niejednokrotnie, że przygotowane przez poszczególnych referentów Ministerstwa wyjaśnienia dla Najwyższego Trybunału Administracyjnego wpływają celem przepisania do kancelaryj zarówno jawnej, jak i tajnej na parę godzin przed upływem wyznaczonego przez Najwyższy Trybunał Administracyjny terminu, w którym winien on otrzymać odpowiedź Ministerstwa. Stwarza to wówczas konieczność odsunięcia w kancelarjach wszelkich innych pilnych robót i wyłącznego zajęcia się daną sprawą dla dotrzymania wymienionego terminu, co dezorganizuje normalny bieg pracy kancelaryj.

W związku z tem, wychodząc z założenia, iż 2-miesięczny z reguły termin przysługujący Ministerstwu do opracowania odpowiedzi dla Najwyższego Trybunału Administracyjnego daje zupełną możność opracowania odpowiedzi we właściwym czasie, zarządzam wprowadzenie do § 166 Regulaminu Ministerstwa — jako pktu 2-go — następującego postanowienia.

Projekt odpowiedzi do Najwyższego Trybunału Administracyjnego należy przygotować najpóźniej na tydzień przed upływem terminu do udzielenia odpowiedzi Najwyższemu Trybunałowi Administracyjnemu tak, by zarówno czynności związane z aprobatą projektowanego załatwienia, jak i czynności kancelaryjne (przepisanie i wysłanie) mogły się odbyć w trybie normalnej pracy bieżącej.

222.

Okólnik Nr. 147

z dnia 11 sierpnia 1931 r.

(OL. 4034/5) o ustaleniu form współdziałania okręgowych inspektorów pracy z wojewodami (Konferencje).

Do

P. P. Wojewodów (z wyj. śląskiego) i Komisarza Rządu m. st. Warszawy.

W wykonaniu art. 35 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14.7.1927 roku o inspekcji pracy (Dz. U. R. P. Nr. 67, poz. 590), Ministerstwo Pracy i Opieki Społecznej zamierza wydać okólnik do okręgowych inspektorów pracy przypominający im o konieczności zawiadamiania P. P. Wojewodów (P. Komisarza Rządu) o powstawaniu i przebiegu ważniejszych zatargów pracy oraz o zarejestrowaniu pracowniczych związków zawodowych, przyczem, celem unormowania kontaktu okręgowych inspektorów pracy z P. P. Wojewodami (P. Komisarzem Rządu), zamierza polecić im odbywanie perjodycznych konferencyj w siedzibie urzędowej P. P. Wojewodów (P. Komisarza Rządu).

Uznając inicjatywę Ministerstwa Pracy i Opieki Społecznej za bardzo celową i aktualną, polecam P. P. Wojewodom (P. Komisarzowi Rządu) niezwłocznie porozumieć się z p.p. okręgowymi inspektorami pracy i ustalić pewien stały dzień, w którym p. p. okręgowi inspektorzy pracy będą mogli konferować na temat spraw z zakresu działalności inspekcji pracy, które zainteresują Pana Wojewodę.

W miarę potrzeby w konferencjach tych na zasadzie porozumienia się P. P. Wojewodów

(P. Komisarza Rządu) z p. p. inspektorami pracy mogliby brać udział w konkretnych wypadkach: a) przedstawiciel wydziału bezpieczeństwa publicznego urzędu wojewódzkiego, b) przedstawiciel wydziału (wzgl. oddziału) przemysłowego urzędu wojewódzkiego, c) przedstawiciel tego wydziału, w zakresie kompetencji którego leży nadzór nad godzinami pracy w handlu

W tych województwach, które nie stanowią odbrębnych okręgów inspekcji pracy i których siedziby urzędowe okręgowych inspektorów pracy są położone na terenie innych województw, Ministerstwo Pracy i Opieki Społecznej upoważniłoby obwodowych inspektorów pracy, mających siedzibę urzędową w mieście wojewódzkiem do zastępowania okręgowego inspektora pracy w zakresie spraw, mogących interesować Pana Wojewodę jako przedstawiciela Rządu.

Przedmiotem omawianych konferencyj, poza wskazanemi na wstępie mogłyby być jeszcze:

1) wskazywanie przez p. p. okręgowych inspektorów pracy na systematyczne nieprzestrzeganie przez poszczególnych pracodawców ustawodawstwa o ochronie pracy — zwłaszcza takich wykroczeń pracodawców, które wywołują niezadowolenie i ferment wśród pracowników;

2) omawianie środków jakie leżą w rozporządzeniu władz administracji ogólnej, a które winny być zastosowane w wypadkach, gdy interwencja okręgowego inspektora pracy nie odniosła pozytywnego skutku i t. p.

Prowadzenie formalnego protokółu obrad nie jest konieczne. W wypadku, gdyby przedmiotem konferencji była konkretna sprawa wystarczy, aby została dokonaną odpowiednia notatka w aktach.

VII.
Pisma Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.

223.

Pismo Nr. Wojsk. 1183/1

z dnia 31 lipca 1931 r.

w sprawie specjalnej Szkoły Mechaniki i Elektrotechniki w Paryżu, — odr. służby wojskowej.

Do

P. P. Wojewodów i Komisarza Rządu m. st. Warszawy.

Wskutek pisma Ministerstwa Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego z dn. 22.VII b. r. Nr. 1 — Prez. 5556/31, Ministerstwo Spraw Wewnętrznych zawiadamia, że Minister Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego na zasadzie § 3 rozporządzenia z dn. 26 marca 1929 r. (Dz. U. R. P. Nr. 34, poz. 315) uznał Specjalną Szkołę Mechaniki i Elektrotechniki w Paryżu (Ecole Spéciale Mecanique et d'Electricité) za uczelnię wyższą, uprawniającą studentów rzeczywistych do odroczeń służby wojskowej na podstawie art. 61 ustawy o powszechnym obowiązku wojskowym.

224.

Pismo Nr. Wojsk. 1182/1

z dnia 31 lipca 1931 r.

o wyższych uczelniach włoskich, — odroczenie służby wojskowej dla studentów.

Do

P. P. Wojewodów i Komisarza Rządu m. st. Warszawy.

Wskutek pisma Ministerstwa Wyznań Religijnych i Oświecenia publicznego z dn. 22.VII b. r. Nr. 1 — Prez. 5451/31 oraz wślad okólnika Nr. 50 z dn. 8.IV.1930 r. Nr. Wojsk. 632/2 (Zbiór Zarządzeń Min. Spraw Wewn. cz. II str. 1607) Ministerstwo Spraw Wewnętrznych zawiadamia, że Ministerstwo Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego na zasadzie § 3 rozporządzenia z dn. 26 marca 1929 r (Dz. U. R. P. Nr. 34, poz. 315) uznało Królewski Uniwersytet w Maceracie oraz Królewski Wyższy Instytut Nauk Handlowych i Ekonomicznych w Bolonji za uczelnie wyższe, uprawniające studentów rzeczywistych do odroczeń służby wojskowej na podstawie art. 61 ustawy o powszechnym obowiązku wojskowym.

Powyższe uczelnie oraz Królewski Uniwersytet w Modenie i Królewska Szkoła Inżynierji w Padwie, którym przyznano analogiczne uprawnienia (okólnik Nr. 50 z r. 1929) zostaną — według komunikatu wspomnianego Ministerstwa umieszczone przy najbliższej zmianie załącznika do rozporządzenia Min. Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego z dn. 23.III.1931 r. (Dz. U. R. P. Nr. 52, poz. 434).

225.

Pismo Nr. SS. 3650/2

z dnia 31 lipca 1931 r.

o kosztach leczenia umysłowo chorych, skierowanych do szpitala przez władze sądowe.

Do

P. P. Wojewodów.

Stosownie do postanowienia kodeksu postępowania karnego władze sądowe umarzają

postępowanie karne przeciw oskarżonemu uznanemu za umysłowo chorego, przyczem, jeżeli zostanie stwierdzone, że chory jest niebezpieczny dla otoczenia, sąd, działając na podstawie art. 33 K. K. zarządza skierowanie chorego do szpitala psychjatrycznego, gdzie chory pozostaje do dyspozycji sądu i może być wypisany ze szpitala jedynie za zezwoleniem władz sądowych.

Powstała kwestja czy w opisanym wypadku w razie niezamożności chorego, koszty leczenia winny być pokrywane przez Skarb Państwa, czy też w myśl przepisów ogólnych, zawartych w ustawie z dn. 29.III 1926 r. (Dz. U. R. P. Nr. 36, poz. 341).

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministerstwem Sprawiedliwości oznajmia w tej sprawie co następuje:

W wypadkach, jeśli okazało się, iż czyn przestępny został popełniony przez osobę umysłowo chorą, postępowanie karne ulega umorzeniu (art. 3 k. p. k.) i od tej chwili żadne dalsze koszty nie mogą obciążać władz sądowych.

Orzeczenie bowiem o obowiązku umieszczenia osoby umysłowo chorej w zakładzie leczniczym (art. 39 kod. kar. z 1903) nie ma charakteru kary (skoro nie może być mowy o winie), a stanowić może jedynie dla właściwych władz administracyjnych podstawę prawną do przymusowego leczenia osoby umysłowo chorej w zakładzie leczniczym.

Stąd też niema podstawy do obciążania Skarbu Państwa w takich razach kosztami leczenia chorego umysłowo.

W razie przeto niemożności ściągnięcia odnośnych kosztów od zobowiązanego mają w powyższych wypadkach zastosowanie ogólnie stosowane przepisy ustawy z dnia 29.III 1926 r. (Dz. U. R. P. Nr. 36, poz. 214).

226.

Pismo Nr. OL. 4320/2

z dnia 11 sierpnia 1931 r.

w sprawie zabronienia uprawiania w urzędach państwowych handlu obnośnego.

P. P. Dyrektorom Departamentów I—V, Naczelnikom Wydziałów M. S. Wewn., Wojewodom, Komisarzowi Rządu m. st. Warszawy, Komendantowi Głównemu Policji Państwowej, Dowódcy Korpusu Ochrony Pogranicza, Dyrektorowi Głównego Urzędu Statystycznego, Naczelnikowi Urzędu dla Spraw Mniejszości w Katowicach i P. P. Prezesom Wojewódzkich Sądów Administracyjnych w Poznaniu i Toruniu

przesyłam do wiadomości i zastosowania się z nadmienieniem, iż zarządzenie to pozostaje w związku z art. 26 Regulaminu M. S. Wewn.

PREZES RADY MINISTRÓW
Nr. 8024/III
Warszawa,
dnia 3 lipca 1931 r.

W sprawie zabronienia uprawiania w urzędach państwowych handlu obnośnego.

Okólnik Nr. 47

Do wszystkich Panów Ministrów w Warszawie.

Naczelna Rada Zrzeszeń Kupiectwa Polskiego zwróciła się do Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z prośbą o wydanie zakazu uprawiania w urzędach państwowych procederu handlu obnośnego przez osoby, trudniące się tym procederem zawodowo.

Mając na uwadze straty czasu w urzędowaniu, jakie wynikają z tego powodu, oraz ze względu na to, że uprawianie handlu w urzędach nie licuje z ich powagą, przychylam się do wniosku Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i proszę Pana Ministra o wydanie zakazu uprawiania wszelakiego rodzaju handlu w obrębie poszczególnych biur.

Ponieważ zdarzają się wypadki, że w niektórych urzędach sami urzędnicy zajmują się w godzinach pracy rozprzedażą rozmaitych artykułów, proszę powyższym zakazem objąć i ten rodzaj handlu.

Prezes Rady Ministrów
(—) Prystor

227.

Pismo Nr. Wojsk. 1180/2.

z dnia 13 sierpnia 1931 r.

Ecoles speciales du genie, des mines et des arts et manufactures w Gandawie — odroczenie służby wojskowej.

Do P. P. Wojewodów i Komisarza Rządu m. st. Warszawy.

Wskutek pisma Ministerstwa Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego z dn. 5 sierpnia b. r. Nr. IV. S. W. 5755 Min. Spr. Wewn. komunikuje, że Ecoles speciales du genie, des mines et des arts et manufactures w Gandawie stanowią część integralną Uniwersytetu i wobec tego słuchaczom rzeczywistym tych szkół przysługuje odroczenie służby wojskowej na podstawie p. 2 (art. 61) ustawy o powszechnym obowiązku wojskowym.

IX.

RUCH SŁUŻBOWY.

w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych

w czasie od 1 do 30 czerwca 1931 r.

P. Prezydent Rzeczypospolitej postanowieniem z dnia 22.VI.31 r. zwolnił Sławoja Felicjana Składkowskiego z urzędu Ministra Spraw Wewnętrznych i postanowieniem z tej samej daty mianował Bronisława Pierackiego Ministrem Spraw Wewnętrznych.

postanowieniem z dnia 20.VI. 31 r. zwolnił marszałka Senatu Władysława Raczkiewicza ze stanowiska wojewody wileńskiego i na czas piastowania przezeń mandatu senackiego przydzielił do Zarządu Centralnego M. S. Wewn. w charakterze urlopowanego wojewody w III st. sł.

postanowieniem z dn. 20.VI. 31 r. zwolnił Zygmunta Beczkowicza ze stanowiska wojewody nowogródzkiego i mianował go wojewodą wileńskim w dotychczasowym IV st. sł.

postanowieniem z dn. 16.VI.31 r. mianował dyrektora departamentu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych Zygmunta Zabierzowskiego komisarzem rządu w Gdyni w dotychczasowem IV st. sł.

A) W Zarządzie Centralnym Ministerstwa:

Przeniesieni w stan spoczynku na własną prośbę:

asesor VII st. sł. Suchy Karol — z dniem 30.VI. 31 r.

adjunkt kancelaryjny VIII st. sł. Żeromski Bolesław — z dniem 30.VI. 31 r.

Zwolnieni ze służby: na zasadzie art. 62 ustawy o państwowej służbie cywilnej:

prow. radca ministerjalny VI st. sł. Dr. Rudolfowa Marja — z dniem 30.VI. 31 r.

prow. referendarz VII st. sł. Dr. Popławska Helena — z dniem 30 VI. 31 r.

prow. sekretarz IX st. sł. Dalewski Apolinary — dnia 27.VI. 31 r.

prow. rejestrator X st. sł. Poradowska Janina—z dniem 30.VI. 31 r.

Przeniesieni w stan nieczynny:

naczelnik wydziału V st. sł. Seferowicz Stefan

naczelnik wydziału V st. sł. Dr. Windakiewicz Kazimierz

radca min. VI st. sł. Iwański Kazimierz

" " " " " Wielkopolski Stanisław

" " " " " Maltze Stanisław

" " " " " Dr. Zawadzki Andrzej

" " " " " Woliński Stanisław

" " " " " Koch Ryszard

" " " " " Podbielski Jan

referendarz VII st. sł. Szadurski Marjan

asesor VIII st. sł. Wendorffowa Helena,

adjunkt kancelaryjny VIII st. sł. Dulębina Stanisława

rejestrator X st. sł. Blusowa Marja.

B) W Państwowych Zakładach Służby Zdrowia:

Zwolniony ze służby:

asystent VIII st. sł. w Państwowym Zakładzie Higjeny w Warszawie Głodowski Ludwik — na własną prośbę z dniem 30.VI.31 r.

Przeniesieni w stan nieczynny:

asystent VIII st. sł. w Państwowym Zakładzie Higjeny w Warszawie Rabinowicz Helena — dnia 30.VI.31 r.

asystent VIII st. sł. w Państwowym Zakładzie Higjeny w Warszawie Szwojnicka Zofja — dnia 30.VI.31 r.

C) We władzach wojewódzkich:

Mianowani:

W Urzędzie wojewódzkim białostockim:

Dutlinger Jerzy — do odwołania referendarzem VIII st. sł. dnia 11.VI.31 r.

radca wojewódzki VI st. sł. Syska Mieczysław — naczelnikiem wydziału w dotychczasowym VI st. sł. dnia 19.VI.31 r.

W Urzędzie wojewódzkim kieleckim:

p. o. komisarza Rządu m. Częstochowy Bratkowski Aleksander — do odwołania naczelnikiem wydziału V st. sł. z poruczeniem funkcyj wicewojewody kieleckiego dnia 6.V.31 r.

W Urzędzie wojewódzkim łódzkim:

pracownik kontraktowy w VI grupie uposażenia Szczepański Zygmunt — do odwołania radcą wojewódzkim VI st. sł. dnia 3.VI 31 r.

Przeniesieni:

referendarz VII st. sł. Dr. Żak Józef — z Urzędu wojewódzkiego białostockiego do Starostwa grodzkiego białostockiego—dnia 18.VI.31 r.

referendarz VII st. sł. Kossuth Bronisław— z Urzędu wojewódzkiego białostockiego do Starostwa powiatowego suwalskiego—dnia 18.VI.31 r.

referendarz VII st. sł. Klenowicz Marjan — z Urzędu wojewódzkiego warszawskiego do Starostwa powiatowego pułtuskiego—dnia 27.VI.31 r.

Zwolnieni ze służby:

pozostający w stanie nieczynnym referendarz VII st. sł. w Urzędzie wojewódzkim poznańskim Dr. Wieczorek Władysław — z dniem 4.VI. 31 r. na zasadzie art. 56 ustawy o państwowej służbie cywilnej.

prow. referendarz VII st. sł. w Urzędzie wojewódzkim lubelskim Dr. Goldfinder Adam na własną prośbę z dniem 15.VI. 31 r.

naczelnik wydziału VI st. sł. w Urzędzie wojewódzkim kieleckim Dunin-Brzeziński Tadeusz — wobec przejścia do służby w Ministerstwie Skarbu — dnia 11.VI. 31 r.

prow. radca wojewódzki VI st. sł. w Urzędzie wojewódzkim lwowskim Glanowski Antoni — na podstawie art. 62 ustawy o państwowej służbie cywilnej — dnia 30.VI. 31 r.

prow. inspektor lekarski VII st. sł. w Urzędzie wojewódzkim lubelskim Dr. Lesiewicz Stanisław—na własną prośbę z dniem 30.VI. 31 r.

Przeniesiony w stan spoczynku:

pozostający w stanie nieczynnym radca wojewódzki VI st. sł. w Urzędzie wojewódzkim białostockim Wilga Henryk—z dniem 30.VI.31 r.

D) We Władzach Powiatowych:

Mianowani:

prow. starosta powiatowy VII st. sł. w Wolsztynie Kaczorowski Józef — starostą powiatowym wolsztyńskim w dotychczasowym VII st. sł. dnia 2.VI. 31 r.

prow. radca wojewódzki VI st. sł. w Starostwie powiatowem warszawskiem Winczewski Antoni starostą powiatowym kutnowskim w dotychczasowym VI st. sł. dnia 2.VI. 31 r.

starosta grodzki południowo-warszawski VI st. sł. Bożydar-Podhorodeński Marjan — starostą grodzkim śródmiejsko-warszawskim w dotychczasowym VI st. sł. — dnia 3.VI. 31 r.

prow. starosta powiatowy VII st. sł. w Wołożynie Wiesiołowski Bronisław—starostą powiatowym wołożyńskim w dotychczasowym VII st. sł. dnia 11.VI. 31 r.

mjr. W. P. w stanie spoczynku Kątkowski Eugenjusz—do odwołania referendarzem VII st. sł. w Starostwie powiatowem dubieńskiem — dnia 11.VI. 31 r.

prow. referendarz VII st. sł. i kierownik Starostwa powiatowego w Hrubieszowie Marek Stanisław — starostą powiatowym hrubieszowskim w dotychczasowym VII st. sł. dnia 19.VI. 1931 r.

referendarzowi VII st. sł. w Starostwie grodzkiem południowo-warszawskiem Miklaszewskiemu Tadeuszowi poruczono kierownictwo Starostwa grodzkiego południowo-warszawskiego — dnia 3.VI. 31 r.

Przeniesieni:

prow. referendarz VII st. sł. Wodnicki Józef—ze Starostwa powiatowego konińskiego do Starostwa powiatowego opatowskiego z poruczeniem kierownictwa tego Starostwa dnia 2.VI.31 r.

referendarz VII st. sł. Bartoszewicz Józef— ze Starostwa grodzkiego północno-warszawskiego do Starostwa grodzkiego śródmiejsko-warszawskiego dnia 11.VI. 31 r.

referendarz VII st. sł. Szarewski Tadeusz— ze Starostwa powiatowego radzymińskiego do Starostwa powiatowego warszawskiego — dnia 15.VI. 31 r.

referendarz VII st. sł. Bassara Antoni — ze Starostwa powiatowego ropczyckiego do Starostwa powiatowego bialskiego w Białej Małopolskiej dnia 18.VI. 31 r.

referendarz VII st. sł. Chylewski Jerzy—ze Starostwa powiatowego płońskiego do Urzędu wojewódzkiego warszawskiego—dnia 19.VI. 31 r.

asesor VII st. sł. Sulkowski Wacław — ze Starostwa powiatowego wysoko-mazowieckiego do Starostwa powiatowego konińskiego—dnia 26.VI. 31 r.

Zwolnieni ze służby:

prow. starosta grodzki VI st. sł. w Gdyni Pożerski Mieczysław—na podstawie art. 62 ustawy o państwowej służbie cywilnej — dnia 6.VI. 1931 r.

prow. referendarz VII st. sł. w Starostwie powiatowem pułtuskiem Sasinowski Leopold — na podstawie art. 62 ustawy o państwowej służbie cywilnej — dnia 27.VI. 31 r.

Przeniesieni w stan spoczynku:

pozostający w stanie nieczynnym referendarz VII st. sł. w Starostwie powiatowem wileńsko-trockiem Łukaszewicz Michał — z dniem 30 VI. 31 r.

referendarz VII st. sł. w Starostwie powiatowem bialskiem w Białej Małopolskiej Jasiewicz Aleksander — dnia 5.VI. 31 r.

asesor VII st. sł. w Starostwie powiatowem kolskiem Rędziejowski Józef—dnia 26.VI. 31 r.

lekarz powiatowy VI st. sł. w Starostwie powiatowem augustowskiem Dr. Jaworowski Jan — na własną prośbę z dniem 30.VI. 31 r.

lekarz powiatowy VI st. sł. w Starostwie powiatowem opatowskiem Dr. Zielonka Michał z dniem 30.VI. 31 r.

Przeniesiony w stan nieczynny:

referendarz VII st. sł. w Starostwie powiatowem augustowskiem Adam Kazimierz uchwałą Rady Ministrów z dnia 19.VI. 31 r.

E) W Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w Poznaniu:

Mianowany:

radca ministerjalny VI st. sł. w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych Zaremba Alojzy — sędzią zawodowym w VI st. sł. dnia 26.VI. 31 r.

Drukarnia Policyjna, Warszawa, Długa 38.